II-530920

TOW. ZACHĘTY DO HODOWLI KONI W POLSCE.

Prawidła Wyścigowe

WARSZAWA
Druk K. Kowalewski. Piękna 15.
1928.

KOMISARJAT RZĄDU
m st WARSZAWY
Egzemplarz obowiązkowy
Nakład 1100 egz.
dnia 9/12 19 28

II-530920

1928.E.C.902

Stosownie do art. 2 Ustawy z dnia 22 czerwca 1925 roku (Dz. U. Rz. Pol. Nr. 74 poz. 512) o Wyścigach Konnych, niniejsze Prawidła Wyścigowe uznaję.

Warszawa, dn. 29 lipca 1925 r.

za Ministra: *J. Raczyński*

Podsekretarz Stanu.

PRAWIDŁA WYŚCIGOWE

uznane przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych 29 lipca 1925 r.*)

Prawidła wyścigowe składają się z czterech działów:

I. Dział Ogólny.
II. „ Techniczny.
III. „ Tyczący się osób zajmujących się wyścigami.
IV. „ Dyscyplinarny.

I. DZIAŁ OGÓLNY.

§ 1.

Każde towarzystwo wyścigów konnych, każdy członek towarzystwa wyścigowego, hodowca zapisujący swoje konie do ksiąg stadnych, właściciel zapisujący konia do wyścigów i każdy zajmujący się wyścigami jako

*) Zmiany wprowadzone w „Prawidłach Wyścigowych" przez Komitet do spraw W. K. a uwzględnione w niniejszem wydaniu, zostały zatwierdzone przez p. Ministra Rolnictwa K. Niezabytowskiego w dn. 14.XII 1926 r. i 21.XII 1927 r.

BIBLIOTEKA NARODOWA
Bw. 11530

rzemiosłem — tem samem uznaje „PRAWIDŁA WYŚCIGOWE", poddaje się ich wymaganiom i przepisom i nie może się tłomaczyć ich nieznajomością.

Wszelkie wygrane nagrody i premja winny być odbierane w przeciągu dwuch lat, licząc od 31 grudnia następującego po dniu wygrania.

Nie odebrane w tym terminie nagrody i premja ulegają przedawnieniu i nie będą wypłacane.

Urzędowym organem do spraw wyścigów konnych dla wszystkich Towarzystw Wyścigowych w Państwie Polskiem i osób zainteresowanych są „Wiadomości Wyścigowe", wydawane przez Towarzystwo Zachęty do Hodowli Koni w Polsce.

§ 2.

Przestrzeganie i wykonywanie przepisów ustanowionych w Prawidłach Wyścigowych należy do Władz Towarzystwa, któremi są:

a) Przezes Towarzystwa,

b) Komisarze,

c) Zarząd.

Każda z tych władz działa w zakresie kompetencji przyznanej jej Statutem i w Prawidłach Wyścigowych.

Decyzje Komisarzy i Zarządu wydawane w dzień wyścigów, o ile nie dotyczą działu dyscyplinarnego, nie mogą być zaskarżone z żadnego tytułu.

§ 3.

Jako najwyższa Władza orzekająca w dziedzinie wykonywania Prawideł Wyścigowych dla wszystkich Towarzystw Wyścigowych, działa przy Komitecie do Spraw Wyścigów Konnych — Zebranie Stewardów.

§ 4.

Orzeczeniu Zebrania Stewardów podlegają wszelkie kwestje przekazane jego kompetencji artykułami 141 i 143 Prawideł Wyścigowych.

§ 5.

Zebranie Stewardów składa się:

a) z czterech delegatów stołecznego Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce, obranych przez Walne Zebranie tegoż Towarzystwa z pośród honorowych i rzeczywistych członków Towarzystwa nie piastujących żadnych godności i nie pełniących żadnego urzędu lub czynności w jakimkolwiek z Towarzystw Wyścigów Konnych.

b) po jednym delegacie od każdego z pozostałych Towarzystw Wyścigów Konnych, wybranych tym samym sposobem i z zachowaniem tych samych warunków.

§ 6.

Mandat każdego Stewarda trwa cztery lata, licząc od dnia obrania.

Jeśliby w czasie trwania swego mandatu Steward przestał być członkiem honorowym lub rzeczywistym Towarzystwa, które go do Zebrania Stewardów wybrało, lub objął jakikolwiek urząd lub stanowisko w jakimkolwiek Towarzystwie Wyścigów Konnych, to mandat jego wygasa automatycznie, a Towarzystwo od którego był wybranym, obiera na najbliższem Walnem Zebraniu nowego Stewarda na jego miejsce.

To samo ma miejsce, jeśli Steward zrzeka się swego mandatu lub ustąpi ze swego stanowiska z jakiejkolwiek innej przyczyny.

§ 7.

Zebrania Stewardów będą zwoływane w miarę potrzeby przez Przewodniczącego Komitetu do Spraw Wyścigów Konych.

Każda sprawa przekazana do decyzji Zebrania Stewardów winna być rozpatrzona i zdecydowana przed upływem trzech miesięcy.

Dla prawomocności Zebrania Stewardów konieczny jest udział w posiedzeniu przynajmniej trzech członków.

Stewardzi obierają z pośród siebie przewodniczącego i sekretarza dla każdego Zebrania.

Decyzje Zebrania Stewardów zapadają w głosowaniu jawnem zwykłą, większością głosów. W razie równego podziału głosów przeważa głos przewodniczącego.

W czasie obrad i ferowania decyzji przez Zebranie Stewardów, nikt nie może być obecny w pokoju oprócz członków Zebrania Stewardów.

Z każdego Zebrania Stewardów winien być spisany protokół przed ogłoszeniem decyzji, który podpisuje przewodniczący i sekretarz.

Decyzje Zebrania Stewardów winny być natychmiast podane do wiadomości wszystkich Towarzystw Wyścigowych i zainteresowanych osób na piśmie.

§ 8.

Każdą sprawę podlegającą rozpatrzeniu i decyzji Zebrania Stewardów, skierowuje odnośne Towarzystwo do przewodniczącego Komitetu do Spraw Wyścigów Konnych ze swoją opinją, dołączając do niej wszystkie allegaty.

O terminach Zebrania Stewardów i rozpatrywania sprawy, winno być powiadomione Towarzystwo, które sprawę przekazało i ewentualnie zainteresowane osoby najmniej na trzy tygodnie wcześniej.

Nie stawienie się kogokolwiek do sprawy nie powoduje odroczenia rozpatrywania sprawy lub decyzji.

Przy rozpatrywaniu spraw przez Zebranie Stewardów mogą przedstawiciele odnośnych Towarzystw lub zainteresowane osoby składać ustne lub piśmienne wyjaśnienia.

Zainteresowane osoby mogą stawać tylko osobiście i nie mogą być przedstawiane przez Zastępców.

Towarzystwa Wyścigowe mogą być reprezentowane tylko przez członków Zarządu, delegowanych przez Zarząd.

O ile w czasie rozpatrywania sprawy Zebranie Stewardów uzna potrzebę wyjaśnienia lub uzupełnienia jakichkolwiek szczegółów lub wiadomości, to mo-

że polecić zebranie i dostarczenie takowych Zarządowi odnośnego Towarzystwa, które winno dostarczyć ich w przeciągu dwuch miesięcy.

II. DZIAŁ TECHNICZNY.

A. Pochodzenie koni.

§ 9.

W wyścigach płaskich mogą uczestniczyć jedynie ogiery i klacze zapisane w księgach stadnych krajowych i zagranicznych.

Dowody zapisania w księdze stadnej, tożsamość i wiek każdego konia, zgłoszonego do udziału w wyścigach, winny być sprawdzone przed pierwszym wyścigiem, w którym koń ma wziąć udział, — przez władze tego Towarzystwa, na którego torze koń ma biegać w Polsce po raz pierwszy.

Dowodem tożsamości konia będzie to, że jego pochodzenie, płeć, wiek, maść i odmiany, okażą się takie same, jak te, które zostały podane przy zgłoszeniu konia do księgi stadnej, a u koni importowanych z zagranicy, takie same jak te, które są wskazane w dokumencie (certyfikacie) wydanym przez kompetentne zagraniczne władze.

Stwierdzenie tożsamości konia przez jedno Towarzystwo jest miarodajnem dla wszystkich innych Towarzystw.

Jeśli koń nie będzie odpowiadał zgłoszonemu do księgi stadnej, lub podanemu w dokumencie (certyfikacie) opisowi, to koń taki nie będzie dopuszczony do udziału w wyścigach.

§ 10.

Do „Polskiej Gsięgi Stadnej koni pełnej krwi angielskiej" (Polish-Stud-Book) może być wniesiony tylko koń, którego pochodzenie czyste od koni pełnej krwi angielskiej zostało udowodnione w ośmiu po sobie następujących pokoleniach i jeśli przodkowie w jakimkolwiek pokoleniu są zapisani w Angielskiej Księdze Stadnej koni pełnej krwi angielskiej (General-Stud-Book).

§ 11.

Konie pełnej krwi angielskiej nie odpowiadające wymaganiom paragrafu 10-go, a również konie pół krwi angielskiej, w rodowodzie których przymieszka krwi nie angielskiej nie przewyższa 1/64 winny być wniesione do Dodatku do Polskiej Ks. Stadnej koni pełnej krwi. Konie te uczestniczą w wyścigach na prawach koni pełnej krwi i z żadnej ulgi wagi za swe pochodzenie pół krwi korzystać nie mogą.

§ 12.

Konie pół krwi angielskiej, w rodowodzie których przymieszka krwi nie angielskiej przewyższa 1/64, a także konie arabskie i anglo-arabskie zapisane w Polskiej Ks. Stadnej koni pół krwi, mają również prawo

uczestniczenia w wyścigach i mogą korzystać z ulgi wagi za pochodzenie pół krwi, gdzie taka ulga w warunkach wyścigu będzie przewidziana.

§ 13.

Dowody pochodzenia konia zagranicznego muszą być stwierdzone urzędowym dokumentem z podpisem Dyrektora lub Redaktora Księgi Stadnej tego kraju, w którym się dany koń urodził.

Jeśli importowaną jest klacz źrebna, takie same dowody powinny stwierdzić pochodzenie ogiera, od którego klacz jest źrebna.

§ 14.

Każdy koń importowany musi być zapisany do Polskich Ksiąg Stadnych w przeciągu dwóch miesięcy od dnia przebycia granicy, inaczej nie może brać udziału w wyścigach ani potomstwo jego nie może być wniesione do Księgi Stadnej koni pełnej lub pół krwi.

Wyjątek stanowią tylko konie przyprowadzone czasowo dla udziału w wyścigach, których dowody pochodzenia muszą być jednak przedstawione Zarządowi odnośnego Towarzystwa.

§ 15.

Przy deklaracji konia na wniesienie do odpowiedniej Księgi Stadnej, musi być wymieniona nazwa konia, płeć, maść, odmiany, nazwy i pochodzenia rodziców data i miejsce urodzenia, właściciel, nazwisko i miejsce zamieszkania deklarującego.

Przy deklaracji klaczy źrebnych, musi oprócz tego być wymieniona nazwa i pochodzenie ogiera, od którego klacz jest źrebna, oraz data ostatniego skoku.

Koń bez nazwy nie może być wniesiony do Księgi Stadnej.

§ 16.

Sposób zgłaszania i opisywania koni uregulowany jest przepisami dotyczącemi Polskich Ksiąg Stadnych.

§ 17.

Każdy koń pełnej lub pół krwi urodzony w Polsce musi być zadeklarowany dla wniesienia do odpowiedniej Księgi Stadnej:

a) koń pełnej krwi i wysokiej pół krwi przed 31-ym grudnia roku, w którym się urodził;

b) koń pół krwi przed 31-ym grudnia roku następnego po urodzeniu.

Jeśli przy zmianach sierści zajdą pewne zmiany w maści lub odmianach konia, to takowe muszą być zadeklarowane przed 31-ym grudnia roku następnego po urodzeniu.

Lekka siwizna oraz białe lub ciemne plamy na szyi i kadłubie konia, w ogonie i grzywie nie są uważane jako odmiany.

Wiek konia liczy się od 1 stycznia roku, w którym się urodził.

§ 18.

Koń urodzony w Polsce lub mający prawa konia polskiego i nie wniesiony do Księgi Stadnej nie może brać udziału w wyścigach płaskich.

§ 19.

Za konie polskie (krajowe) będą uznane konie urodzone w politycznych granicach Państwa Polskiego, a także konie urodzone poza granicami Państwa Polskiego z matek, stanowiących w chwili ożrebienia własność obywatela Państwa Polskiego.

Źrebak, urodzony poza granicami Państwa Polskiego, z matki stanowiącej w chwili ożrebienia własność obywatela Państwa Polskiego co do którego zachowane zostały wszystkie wskazane niżej warunki, korzysta z wszystkich przywilejów konia „Polskiego", o ile odpowiednie wiarogodne dowody zostaną złożone w Redakcji Ksiąg Stadnych, w Zarządzie T-wa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce.

Konie polskie, a także konie, korzystające z pełni praw przyznanych koniom polskim, mają prawo brać udział we wszystkich wyścigach i nie podlegają żadnym ograniczeniom z tytułu swego pochodzenia pod warunkiem:

a) że klacz była własnością obywatela Polskiego już przed 1 stycznia roku, w którym się źrebię urodziło;

b) że klacz była wniesiona do odpowiedniej Polskiej Księgi Stadnej przed urodzeniem źrebięcia;

c) że źrebię nie będzie wniesione do żadnej Księgi Stadnej oprócz polskiej;

d) że wprowadzenie do Polski urodzonego zagranicą źrebaka jest obowiązkowe, inaczej urodzony następnie z jego matki przychówek będzie już uważany jako koń zagraniczny;

e) że źrebak sprowadzony będzie do Polski przed 1 listopada roku, w którym się urodził.

§ 20.

Wszystkie inne konie są uważane za „zagraniczne" i mogą brać udział tylko w wyścigach w których są dopuszczone konie wszystkich krajów i w wyścigach Międzynarodowych (International). Konie takie mogą być obciążone nadwagą za swoje pochodzenie.

§ 21.

Ażeby koń miał prawo brać udział w wyścigu powinien w chwili zamknięcia meldunku aż do chwili startu odpowiadać wszystkim warunkom ustanowionym dla danego wyścigu. Jeśli koń przyjmie udział w wyścigu, nie mając do tego prawa będzie zdystansowany (pozbawiony prawa otrzymania nagrody).

Konie, które biegały zagranicą, będą dopuszczane do udziału w wyścigach jedynie, jeśli właściciel lub jego zastępca przedstawi urzędowe zaświadczenie odnośnych zagranicznych władz stwierdzające, że koń nie utracił kwalifikacji do biegania, oraz jakiej wartości nagrody i jakiej wysokości sumę pieniężną, taki koń wygrał na torach zagranicznych.

Przed złożeniem i uznaniem takiego zaświadczenia za wystarczające, konie, które biegały zagranicą, nie mogą być dopuszczone do udziału w wyścigach.

Wszystkie Towarzystwa obowiązane są przesyłać natychmiast uwierzytelnione przez siebie odpisy takich zaświadczeń, wraz z powziętą na ich podstawie decyzją, do Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce, celem ogłoszenia w Wiadomościach Wyścigowych.

§ 22.

Koniem, który nie biegał, jest koń, który nigdy nigdzie nie brał udziału w wyścigu.

Koniem, który nie wygrał, jest koń, który nigdy nigdzie nie wygrał wyścigu.

§ 23.

Koniem, który biegał, jest każdy koń, który po zważeniu jeźdźca znajdował się w szrankach w chwili startu, do wyścigu, do którego był zapisany i w którym miał prawo biegać.

Koniem, który wygrał jest każdy koń, któremu przyznano 1-szą nagrodę, o którą się ubiegał.

Konie, które biegały i wygrały wyścigi z płotami i z przeszkodami, są uważane w wyścigach płaskich jako konie, które nie biegały i nie wygrały.

Konie, które biegały i wygrały wyścigi pół-sprzedażne są uważane jako konie, które wygrały wyścig sprzedażny, tylko jeżeli były przeznaczone na sprzedaż.

Konie, które biegały i wygrywały tylko wyścigi uznane za nieważne, są uważane, jako konie, które nie biegały i nie wygrały.

§ 24.

Jeśli warunki wyścigu dopuszczają lub wyłączają konie, które biegały lub nie biegały, albo wygrały lub nie wygrały w ciągu roku, rok liczy się zawsze od 1-go stycznia.

§ 25.

Żaden koń nie może biegać, jeżeli nie jest trenowany przez osobę posiadającą licencję na trenowanie koni. (par. 176).

Wyjątek stanowią tylko konie trenowane osobiście przez:

1) Oficerów Armji Polskiej, będących w czynnej służbie;

2) honorowych i rzeczywistych członków zalegalizowanego Towarzystwa Wyścigowego w Kraju, oraz Jockey Clubów i Towarzystw Wyścigowych zagranicą;

3) gentlemenów posiadających prawo dosiadania koni.

§ 26.

Żaden koń nie może brać udziału w wyścigu, jeżeli nie jest dosiadany (par. 176):

1) przez oficera Armji Polskiej, będącego na służbie czynnej;

2) przez honorowego lub rzeczywistego członka zalegalizowanego Towarzystwa Wyścigowego w Kraju oraz Jockey-Clubów lub Towarzystw Wyścigowych zagranicznych;

BIBLIOTEKA NARODOWA

3) przez gentelmana akceptowanego przez dane Towarzystwo Wyścigowe;

4) przez żokeja, jeźdźca lub chłopca, który otrzymał licencję lub pozwolenie od Prezesa danego Towarzystwa Wyścigowego.

§ 27.

Ażeby koń mógł wygrać i otrzymać nagrodę musi odpowiadać wszystkim warunkom wyścigu, wymaganiom Statutu Towarzystw Wyścigowych i Prawideł Wyścigowych oraz Przepisom specjalnym, ustanowionym dla danego wyścigu lub sezonu nawet w razie, jeżeli startuje sam jeden (par. 164).

Jeśli koń nie odpowiada tym warunkom i wymaganiom lub nie wykona przepisu, zostanie zdystansowany.

§ 28.

Traci prawo do udziału w wyścigach:

1) każdy koń, który brał udział w wyścigu, którego warunki nie były zgodne z Prawidłami Wyścigowemi i nie były ogłoszone w urzędowym organie do spraw wyścigowych;

2) każdy koń zdyskwalifikowany w Polsce lub zagranicą przez Władze posiadające do tego prawo;

3) każdy koń zaopatrzony w rurkę, ułatwiającą oddech;

4) każdy koń, który brał udział w wyścigu urządzonym przez osoby prywatne lub takie towarzystwa, których statuty nie zostały zatwierdzone przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych lub

które nie uzyskały od Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych zezwolenia na urządzanie wyścigów.

Jeśli koń wbrew tym przepisom przyjmie udział w wyścigu, zostanie zdystansowany, a winny może być pociągnięty do odpowiedzialności za oszukaństwo lub próbę oszukaństwa (§§ 154 i 164)

§ 29.

Koń, który został pozbawiony nagrody jest „zdystansowany".

Osoba, która została pozbawiona prawa zajmowania się wyścigami i koń, który jest pozbawiony prawa udziału w wyścigach, są „zdyskwalifikowane" czasowo lub na zawsze, stosownie do dyskwalifikującego wyroku.

Komisarze lub Zarząd mają prawo żądać dowodów, że właściciel stajni, zawodowiec i koń nie są zdyskwalifikowani; jeśli przedstawione dowody zdaniem ich nie będą wystarczające, mogą albo wykreślić konia z wyścigu, albo go w danym razie zdystansować. Komisarze nie są odpowiedzialni za dopuszczenie do udziału konia w wyścigu, w którym nie miał prawa biegać.

Komisarze mogą pozwolić koniowi biegać pod protestem odkładając swoją decyzję do późniejszego terminu.

Jeżeli koń biegał pod protestem to wypłata wygranych nagród i premjów jest wstrzymana do czasu rozważenia protestu i wydania ostatecznej decyzji.

Jeśli decyzja orzeknie, że koń nie miał prawa biegać, lub właściciel otrzymać nagrody, to koń będzie zdystansowany, a wygrane przez niego nagrody i premja przechodzą do następnych koni, w porządku kolejności, w jakim przyszły za koniem zdystansowanym, w taki sposób, aby wszystkie nagrody były odpowiednio przesunięte.

Wszelkie nagrody i premja, wygrane przez konie w czasie między spornym wyścigiem i wydaniem ostatecznej decyzji, pozostają ich dorobkiem, nawet choćby się okazało, że ewentualnie konie te nie miałyby prawa udziału w wyścigach, w których biegały i wygrywały.

§ 30.

W razie uchybienia przepisom wymaganym w par. 17 i 18 Prawideł Wyścigowych, koń ulega zawsze i bezwzględnie zdystansowaniu.

§ 31.

Jeśli w wyścigu biega dwa lub więcej koni jednego właściciela i okaże się, że jeden z nich nie miał prawa przyjmować udziału w danym wyścigu pozostałe zostaną również zdystansowane.

Jeżeli jeden z dwuch lub więcej koni jednego właściciela, które biegały w jednym wyścigu, zostaną pozbawione nagrody za nieprawidłowość wyścigu, pozostałe również mogą być zdystansowane.

§ 32.

Jeśli wskutek pomyłki lub niedbalstwa jeden koń biegał zamiast drugiego, zostanie on zdystanso-

wany, a właściciel i hodowca będą zobowiązani zwrócić wszelkie otrzymane za niego sumy.

Jeśli koń został fałszywie zameldowany lub biegał zamiast drugiego z zamiarem oszukańczym, lub świadectwo (certyfikat) jego było sfałszowane koń taki zostanie zdystansowany i może być zdyskwalifikowany na zawsze, a właściciel i hodowca są zobowiązani wszelkie otrzymane za niego sumy zwrócić i mogą również uledz zdyskwalifikowaniu.

Może również być zdyskwalifikowany na zawsze koń, który był zastąpiony.

§ 33.

Jeżeli koń w czasie wyścigu opuści szranki będzie zdystansowany. chyba że wróci na tor w tym samym miejscu, w którym go opuścił.

Jeżeli koń nie przejdzie całej przestrzeni określonej dla wyścigu, będzie zdystansowany.

Jeżeli koń w wyścigu płaskim przejdzie w inny chód jak „galop", będzie zdystansowany.

§ 34.

Jeśli koń biegał pod wpływem pobudzającego środka (doping), będzie zdystansowany.

Jeżeli koniowi będzie dane w dzień wyścigu jakiekolwiek lekarstwo, bez uprzedniego zezwolenia Prezesa, może być niedopuszczony do wyścigu, lub ewentualnie zdystansowany.

Koń, który w jakikolwiek sposób był użyty w celu przeszkodzenia innemu koniowi do wygrania wyścigu może być zdystansowany, a nawet zdyskwalifikowany na zawsze.

§ 35.

Komisarze mają prawo wzbronić prawa udziału w wyścigach koniom chorym, kulawym, ślepym, choćby na jedno oko, i koniom o złym charakterze.

Komisarze mają również prawo usunięcia ze stajen, lokali i wogóle z terenów Towarzystw Wyścigowych, lub zabronić korzystania z toru każdemu koniowi według własnego uznania.

C. Wyścigi.

§ 36.

Wyścigi mogą być płaskie z płotami i przeszkodami, dla jeźdźców zawodowych, specjalne dla jeźdźców gentelmenów i specjalne dla jeźdźców wojskowych (Military).

Wyścigi specjalne dla jeźdźców wojskowych przeznaczone są wyłącznie dla oficerów Wojsk Polskich, będących w służbie czynnej, dosiadających koni urodzonych w Polsce i stanowiących własność Ministerstwa Spraw Wojskowych lub osobistą oficerów Wojsk Polskich, będących w służbie czynnej.

Do wyścigów z płotami i przeszkodami, a także do wyścigów płaskich dla jeźdźców wojskowych (Military) mogą być dopuszczone także konie nie zapisane w księgach stadnych i wałachy.

§ 37.

Oprócz w handicapach klacze niosą zawsze o 2 kilo mniej od ogierów i wałachów.

§ 38.

Nie wolno zapisywać konia do wyścigu i brać udziału w wyścigu, jeśli właściciel konia nie ma zamiaru wygrać wyścigu. Jeźdźcy zaś mają obowiązek wyjeżdżania koni, przyjmujących udział w wyścigu na wszystkie miejsca płatne.

§ 39.

Do każdego wyścigu może każdy właściciel zapisać dowolną ilość koni, do startu mogą jednak stanąć najwyżej dwa konie jednego właściciela, o ile w warunkach danego wyścigu niema specjalnych zastrzeżeń lub ulg. W wyścigach hodowlanych z wczesnemi meldunkami ilość koni jednego właściciela u startu nie podlega ograniczeniu.

Jeśli w wyścigu biega dwa lub więcej koni jednego właściciela, może on przed zważeniem jeźdźców zadeklarować sędziemu u wagi, którym koniem ma zamiar wygrać, i w takim razie o ile dwa i więcej koni jego będą na przodzie, wolno będzie jeźdźcowi konia niezadeklarowanego trzymać go, by dać koniowi, deklarowanemu jako ewentualnemu zwycięzcy, wygrać wyścig.

Jeśli wyścig wygra nie ten koń, który został zadeklarowany, a inny koń tegoż właściciela, oba konie będą uważane, jako takie, które wygrały nagrodę wartości i sumę wygraną przez pierwszego konia.

Jeśli właściciel dwuch lub więcej koni w tym samym wyścigu nie złoży deklaracji, którym koniem zamierza wygrać, konie jego biegają przeciwko so-

bie, jak konie różnych właścicieli t. j. powinny być wyjechane i walczyć z sobą, choćby oba były na przodzie pola.

Jeśli w wyścigu bierze udział tylko jeden koń, to koń ten powinien przejść całkowity dystans wyścigu galopem i przy zachowaniu wszelkich, innych warunków, otrzymuje on jedynie nagrodę przeznaczoną dla pierwszego konia.

Wyścig taki nazywa się walkower.

Jeśli z liczby uczestniczących w wyścigu koni warunki konieczne dla otrzymania nagrody wypełnił tylko jeden lub dwa konie, to otrzymują one jedynie pierwszą, względnie pierwszą i drugą nagrodę.

§ 40.

Wyścigi odbywają się według programów, ogłoszonych przez poszczególne Towarzystwa Wyścigowe w urzędowym organie do spraw wyścigowych, zawierających daty wyścigów, wartość i warunki poszczególnych nagród, prawidła i przepisy ogólne lub sezonowe.

Przy ogłaszaniu programów nagród z wczesnemi meldunkami wskazuje się tylko rok, w którym wyścig ma się odbyć.

Żaden program nie może być ogłoszony, jeżeli uchybia choćby jednemu z następujących warunków (§ 164):

1) Wszelkie wyścigi podlegają przepisom Statutów Towarzystw Wyścigowych, zatwierdzonych przez Minisra Rolnictwa i D. P. i Prawidłom Wyścigowym, uznanym przez Ministerstwo Rolnictwa i D. P.;

2) Wyścigi nie mogą być urządzone w celach zysku dla członków Towarzystwa;

3) Wszelkie dochody z wyścigów mogą być użyte wyłącznie na cele wyścigowe i hodowlane, oraz na pokrycie działalności Towarzystw Wyścigowych;

4) Wyścigi nie mogą się odbywać w Polsce wcześniej, jak w pierwszą niedzielę, która przypadnie pomiędzy 15—22-im marca włącznie, i później jak w ostatnią niedzielę, która przypadnie pomiędzy 11-ym a 18-ym listopada włącznie.

5) Dystans w wyścigach nie może być krótszym jak 800 metrów (za wyjątkiem handicapów, w których dystans nie może być krótszym jak 1000 mtr.).

6) Żaden koń w żadnym wyścigu nie może mieć wagi niższej jak 40 kilogramów.

7) Każdy wyścig za wyjątkiem zakładów prywatnych i nagród ofiarowanych, musi mieć nagrodę pieniężną od Towarzystwa.

8) Stawki i przepadki łącznie za każdego konia nie mogą być wyższe ponad 5% wartości nagrody.

9) W każdym wyścigu oprócz zakładów prywatnych, drugi koń otrzymuje sumę równą 30% pierwszej nagrody, trzeci koń sumę równą 10% pierwszej nagrody.

10) Hodowca konia, który przyjdzie na jakimkolwiek płatnym iejscu, otrzymuje sumę równą najmniej 10% sumy, którą otrzymuje właściciel konia. Za konie zagraniczne premjum hodowlane nie jest obowiązujące.

11) Żaden koń nie może być handicapowany jeśli nie biegał i nie minął w wyścigu celownika w tym samym roku przed dniem ogłoszenia handicapu przynajmniej dwa razy. Wyjątek stanowią tylko handicapy, do których waga ma być ogłoszoną przed rozpoczęciem sezonów wyścigowych danego roku.

Programy dzienne wyścigów, wydawane przez Towarzystwa winny zawierać:

a) porządek wyścigów w danym dniu,

b) wartość nagrody, sumę nagrody i kwoty, przypadające na każde płatne miejsce dla właścicieli i hodowców, w każdym wyścigu oddzielnie,

c) szczegółowe warunki i dystans każdego wyścigu oddzielnie,

d) nazwy koni zapisanych do każdego wyścigu oddzielnie ułożone w tym samym kolejnym porządku, jaki konie mają zająć u startu,

e) nazwisko lub firmę właściciela i hodowcy,

f) nazwy ogiera i klaczy rodziców każdego konia, płeć, maść i wiek,

g) wagę, którą koń ma nieść,

h) kolory kurtki i czapki oraz ewentualne odznaki.

§ 41.

Nagrody dzielą się na kategorje:

a) według pochodzenia koni,

b) według terminów zapisów koni,

c) według wieku lub płci koni,

d) według warunków wagi, którą niosą konie,

e) według specjalnych warunków wyścigu.

§ 42.

Według pochodzenia koni, nagrody dzielą się na nagrody przeznaczone wyłącznie dla koni polskich i dla koni korzystających z pełni praw koni polskich, i na nagrody przeznaczone dla koni wszystkich krajów i międzynarodowe.

W wyścigach przeznaczonych dla koni wszystkich krajów, konie zagraniczne mogą nieść wagę za swoje zagraniczne pochodzenie.

Warunek, że wyścig przenaczony jest dla koni wszystkich krajów, powinien być wyraźnie wymieniony.

W wyścigach międzynarodowych konie zagraniczne nie podlegają żadnym ograniczeniom ani nie mogą nieść żadnej nadwagi z tytułu swego zagranicznego pochodzenia, jak również konie krajowe nie mogą nieść w porównaniu z nimi żadnej ulgi wagi z tytułu swego pochodzenia.

Konie półkrwi mogą otrzymać ulgi wagi w wyścigach z końmi pełnej krwi, za wyjątkiem wyścigów międzynarodowych.

§ 43.

Według terminów zapisywania koni, wyścigi dzielą się na wyścigi z wczesnemi meldunkami i na wyścigi z meldunkami bezpośredniemi.

W wyścigach z meldunkami wczesnemi, prócz stawek mogą być i przepadki.

W wyścigach z meldunkami wczesnemi, wszystkie warunki i terminy meldunków powinny być wskazane w tekście nagrody.

W wyścigach z meldunkami bezpośredniemi, terminy tych meldunków powinny być ogłoszone w prawidłach ogólnych.

§ 44.

Według wieku koni, wyścigi dzielą się na wyścigi specjalne i na wyścigi mieszane.

Do udziału w wyścigach specjalnych mogą być dopuszczone tylko konie jednego wieku, w wyścigach zaś mięszanych, mogą brać udział konie różnego wieku, stosownie do warunków wyścigu.

Wyścigi specjalne dla koni dwuletnich nie mogą mieć miejsca przed 1-ym lipca.

Wyścigi mięszane dla koni dwuletnich i starszych nie mogą mieć miejsca przed 1-ym września.

§ 45.

Według płci nagrody dzielą się na wyścigi specjalne i na wyścigi mięszane.

Wyścigi specjalne przeznaczone są dla koni jednej płci, mogą być wyłącznie albo dla ogierów, albo wyłącznie dla klaczy.

Wyścigi mięszane są przeznaczone dla koni bez różnicy płci, w wyścigach takich klacze korzystają z ulgi wagi dwuch kilogramów.

Wałachy nie mogą brać udziału w wyścigach płaskich.

§ 46.

Według warunków wagi wyścigi dzielą się na wyścigi z wagą normalną, na wyścigi z nadwagami,

lub ulgami wagi i na wyścigi, w których za pomocą wagi mają być zrównane szanse koni w wyścigu (handicapy).

Wyścigi z wagą normalną są te, w których wszystkie konie niosą wagę podług skali, ustanowionej dla danego sezonu.

Wyścigi z nadwagami lub ulgami wagi są te, w których stosownie do warunków wyścigu konie mogą nieść wyższą lub niższą wagę niźli ustanowiona skala.

Nadwagi i ulgi wagi muszą być ściśle określone programem lub warunkami wyścigu.

Handicapem jest wyścig, w którym specjalny sędzia (Handicaper) określa wagę, którą ma nieść każdy koń oddzielnie, według swego uznania, w celu zrównania szans wszystkich koni, biorących udział w wyścigu.

Handicapy mogą być:

a) z wczesnym meldunkiem,

b) wolne,

c) ograniczone.

Handicapy z wczesnemi meldunkami mogą być z przepadkami i bez przepadków.

W handicapach z wczesnemi meldunkami sędzia określa wagę tylko dla tych koni, które zostały zapisane do udziału w wyścigu w pierwszym terminie.

W handicapach wolnych nie może być przepadków.

W handicapach wolnych sędzia określa wagę dla wszystkich koni, które odpowiadają warunkom wyścigu.

Handicapy ograniczone są te, w których czy to najwyższa, czy najniższa, czy i najwyższa i najniższa waga, są określone warunkami wyścigu.

Koń, któremu wagi sędzia nie wyznaczył (nie handicapowany) nie może brać udziału w wyścigu

§ 47.

Jeśli warunki wyścigu przewidują nadwagi za bieganie lub wygranie, albo ulgi za niebieganie i niewygranie w ciągu roku, to rok liczy się zawsze do ostatniego 1 stycznia, który poprzedził dzień wyścigu.

Jeśli warunki wyścigu przewidują nadwagi za bieganie lub wygranie, czy to pewnej sumy czy nagrody pewnej wartości, nadwagi te koń niesie nawet w tym wypadku, jeśli biegał lub wygrał po zamknięciu meldunku do wyścigu.

Jeśli warunki wyścigu przewidują ulgi wagi za niebieganie lub niewygranie, to koń traci prawo do tej ulgi, jeśli biegał lub wygrał po zamknięciu meldunku do wyścigu.

Jeśli warunki wyścigu przewidują nadwagi za wygranie pewnej sumy, lub ulgi wagi za niewygranie pewnej sumy, to suma ta składa się ze wszystkich wygranych bez względu na to, na jakiem płatnem miejscu koń otrzymał pieniądze.

Jeśli warunki wyścigu przewidują nadwagi za wygranie, lub ulgi wagi za niewygranie nagrody pewnej wartości, wartość tę określa zawsze suma, przeznaczona programem dla pierwszego konia.

Nadwagi i ulgi wagi ani się nie dodają, ani się wzajemnie nie znoszą, lub wyrównywują (nie akumulują się), chyba że to jest wyraźnie wskazane w warunkach wyścigu. Jeśli takiej wyraźnej wskazówki w warunkach wyścigu niema, to koń poniesie tylko najwyższą przewidzianą dla niego nadwagę, lub największą ulgę wagi. Jeśliby warunki wyścigu przyznawały z jednego tytułu nadwagę, a z drugiego ulgę wagi, to koń poniesie przewidzianą nadwagę, zaś ulga wagi nie będzie uwzględniona.

Nadwagi lub ulgi wagi, przyznane jeźdźcom panom (gentleman-rider), żokiejom, jeźdźcom, chłopakom i klaczom, nie stanowią rzeczywistej nadwagi lub ulgi wagi, i są stosowane niezależnie od warunków wyścigu, za wyjątkiem nagród sprzedażnych i handicapów.

W nagrodach sprzedażnych jednak, ulgi dla klaczy są obowiązujące.

Ogłoszone wagi do handicapów nie mogą być zmienione.

§ 48.

Z wyjątkiem wyścigów, w których dwa lub więcej koni przyszły głowa w głowę, na pierwszem miejscu w każdym wyścigu jest tylko jeden zwycięzca.

Sumy przeznaczone dla koni, które przyszły w wyścigach nie na pierwszych miejscach, nie są uważane jako nagrody, nawet jeśli są tak zwane w programach, postanowieniach i sprawozdaniach.

§ 49.

Wartość nagrody stanowi suma przeznaczona programem dla zwycięzcy.

Wysokość nagrody stanowią wszystkie sumy, które otrzymuje zwycięzca, za wyjątkiem premij przeznaczonych dla hodowcy i cennych przedmiotów dodanych do nagród.

§ 50.

Jeśli warunki nagrody wyłączają konie, które wygrały, lub dopuszczają konie, które nie wygrały pewnej sumy, to w sumę tę wchodzą wszelkie pieniądze, wygrane przez konia, bez względu na to, na jakiem płatnem miejscu zostały wygrane, za wyjątkiem premij przeznaczonych dla hodowców i cennych przedmiotów, dołączonych do nagród.

Jeśli warunki nagrody dopuszczają lub wyłączają konie, które wygrały lub nie wygrały nagrody pewnej wartości, to ulga taka lub ograniczenie ma na widoku tylko wartość nagrody, oznaczoną programem.

§ 51.

Zakład prywatny między dwoma właścicielami (match) nie jest uważany za wyścig, w tem rozumieniu, że nie pociąga za sobą dla koni, które brały w nim udział, zadnych następstw, a suma wygrana w takim zakładzie nie zalicza się do wygranych; jeżeli jednak w zakładzie biorą udział konie trzech i więcej właścicieli, to zakład jest normalnym wyści-

giem, konie biorące w nim udział biegały, zwycięzca wygrał, a wartość nagrody i suma wygrana dolicza się do ogólnej wygranej konia.

§ 52.

Według warunków specjalnych wyścigi dzielą się na:

a) nagrody przychówku,
b) nagrody otwarte,
c) nagrody z ograniczeniami,
d) nagrody sprzedażne i półsprzedażne.

§ 53.

Nagroda przychówku (Produce) jest nagrodą, do której zapisuje się przychówek od klaczy przed jego urodzeniem.

Przy zapisaniu klaczy należy obowiązkowo wymienić:

a) nazwę klaczy,
b) nazwę ogiera, z którym klacz została odchowaną i datę ostatniego skoku,
c) nazwisko właściciela klaczy.

Po urodzeniu się źrebięcia należy obowiązkowo zadeklarować:

a) ścisłą datę urodzenia źrebięcia,
b) płeć, maść i odmiany źrebięcia,
c) nazwisko właściciela klaczy w dzień urodzin źrebięcia,
d) miejsce urodzenia źrebięcia.

W nagrodach przychówku opłaca się stawki i przepadki:

a) pierwszy przepadek przy zapisaniu klaczy,

b) drugi przepadek przy zadeklarowaniu źrebięcia przed 31-ym grudnia roku, w którym się źrebię urodziło,

c) trzeci przepadek przed 31 grudnia roku, w którym źrebię kończy dwa lata,

d) stawkę przy bezpośrednim meldunku do wyścigu.

W nagrodach przychówku wszystkie stawki i przepadki dołączają się do nagrody i dzielą się między właścicielami i hodowcami koni, które przyszły na płatnych miejscach, w takim samym stosunku jak zasadnicza nagroda.

§ 54.

Nagroda otwarta jest nagrodą, do udziału w której konie są dopuszczone bez żadnego ograniczenia, za wyjątkiem ograniczeń za zagraniczne pochodzenie, za wiek lub płeć.

§ 55.

Nagrody z ograniczeniami są takie nagrody, w których udział koni jest uwarunkowany.

Ograniczenia mogą być następujące:

a) bieganie lub niebieganie w pewnym terminie lub okresie,

b) wygranie lub niewygranie pewnej sumy lub pewnej nagrody, w sezonie, roku, pewnym okresie czasu lub terminie, albo w karjerze wyścigowej,

c) wszelkie inne ograniczenia ustanowione programem.

§ 56.

Nagroda sprzedażna jest taka nagroda, w której wszystkie konie biorące udział w wyścigu, lub część ich, mogą być sprzedane po wyścigu z przetargów. Nagroda półsprzedażna jest taka nagroda, w której mogą także brać udział na pewnych warunkach konie, które nie są przenaczone na sprzedaż.

§ 57.

Jeśli w wyścigu sprzedażnym warunki wyścigu określają, że wszystkie konie lub część ich, biorąc udział w wyścigu, są przeznaczone na sprzedaż, to konie te po wyścigu winny być przyprowadzone rozsiodłane i bez bandaży lub nogawek na miejsce, gdzie mają być sprzedane, i pozostają tam do czasu kiedy kierujący sprzedażą pozwoli je wyprowadzić. Po wyścigu i ogłoszeniu ostatecznego wyroku o wyniku wyścigu, konie przeznaczone na sprzedaż, sprzedają się w porządku w jakim przyszły do celownika.

Zwycięzca sprzedaje się, rozpoczynając licytację od sumy, na którą był oceniony.

Drugi koń sprzedaje się, rozpoczynając licytację od sumy, na którą był oceniony, za dodaniem do niej różnicy między wysokością pierwszej i drugiej nagrody.

Trzeci koń sprzedaje się rozpoczynając licytację od sumy, na którą był oceniony, za dodaniem do niej różnicy między wysokością pierwszej i trzeciej nagrody.

Konie, które przyszły bez miejsca, sprzedają się rozpoczynając licytację każdego od sumy, na którą był oceniony, za dodaniem do niej całej wysokości pierwszej nagrody.

§ 58.

Konie są sprzedawane z licytacji po wyścigach sprzedażnych bez gwarancji. Ani sprzedający właściciel, ani Towarzystwo nie ponoszą żadnej odpowiedzialności z powodu wad lub chorób, które konie te mogą posiadać, choćby wady te i choroby dawały, z tytułu praw ogólnych, powód do unieważnienia sprzedaży lub do powództwa cywilnego.

§ 59.

Koń kupiony z przetargów powinien być opłacony zaraz, całkowicie gotówką.

Jeśli nabywca nie wniesie natychmiast całej należnej sumy, to koń przechodzi na własność następnej osoby, która ofiarowała najwyższą po nim sumę, a w razie odmowy z jego strony, sprzedaje się powtórnie.

Jeśli Towarzystwo przyjmie na siebie odpowiedzialność materjalną wobec sprzedającego, to nabywca może wnieść należne za kupionego konia pieniądze, nazajutrz po licytacji do godziny 12 w południe pod grozą zastrzeżenia.

Koń zdystansowany nie może sprzedany, jeśli jednak zdystansowanie nastąpiło nie zaraz po wyścigu, przed rozpoczęciem przetargu, to sprzedaż

jest prawomocna, pomimo że koń będzie pozbawiony nagrody.

Sprzedający może otrzymać za konia tylko tę sumę, od której rozpoczęty był przetarg, ewentualna przewyżka stanowi zawsze dochód Towarzystwa.

§ 60.

Towarzystwo może ustanawiać nagrody na cześć lub na pamiątkę osób, stowarzyszeń, wypadków i t. p.

§ 61.

Prywatne osoby, stowarzyszenia lub instytucje, mogą dawać od siebie nagrody, na warunkach według swego uznania, ale tylko pod warunkiem, że Zarząd taką nagrodę przyjmie i że warunki jej nie będą w sprzeczności z przepisami niniejszych Prawideł Wyścigowych.

§ 62.

Zakład (match) jest wyścig, którego nagroda składa się z sum, wniesionych przez dwuch właścicieli koni, a warunki wyścigu są przez obie strony określone.

Zakład wzajemny (sweepstakes) jest wyścig, którego nagroda składa się z sum, wniesionych przez trzech lub więcej właścicieli, a warunki wyścigu są przez nich określone.

Zakłady takie mogą mieć miejsce tylko za zgodą Zarządu i jeśli warunki ich nie będą w sprzecz-

ności z przepisami niniejszych Prawideł Wyścigowych.

Za wykroczenia przeciw powyższym zastrzeżeniom konie mogą być zdyskwalifikowane.

Po wniesieniu sumy zakładu i ogłoszeniu przez Zarząd jego warunków, zakład nie może być już cofnięty i jeżeli nikt nie stawi się do jego rozegrania, to wniesiona suma staje się własnością Towarzystwa.

§ 63.

Wartość ofiarowanej nagrody lub suma zakładu nie może być mniejsza od wartości najniższej nagrody według programu danego roku.

Nagrody ofiarowane i zakłady powinny być wniesione gotówką całkowicie do Kasy Towarzystwa, równocześnie z wniesieniem do uznania Zarządu ich warunków.

§ 64.

Meldunek jest dokumentem pisanym, w którym się oświadcza, że koń weźmie udział we wskazanym wyścigu.

Stawka jest suma określona programem, którą należy zapłacić, aby koń miał prawo brać udział w wyścigu, do którego został zapisany.

Stawka musi być opłaconą równocześnie z wniesieniem meldunku i przed zamknięciem meldunku, pod grozą nieważności meldunku.

§ 65.

Meldunek musi być zrobiony na piśmie lub telegraficznie w lokalu Towarzystwa przed upływem

terminu i godziny, oznaczonej w programie lub warunkach wyścigu dla zamknięcia meldunku.

Meldunek do każdej nagrody o wczesnych meldunkach musi być zrobiony na osobnym arkuszu, inaczej jest nieważny.

Każdy meldunek, którego treść lub forma wzbudzają wątpliwość i każdy meldunek niejasny lub nieczytelny, może być uznany za nieważny.

§ 66.

Stawki muszą być wniesione gotówką w całości przy meldunku wyścigu.

Jeśli warunki wyścigu przewidują wniesienie przepadku, to takowy wnosi się przy meldunku.

Jeśli warunki wyścigu przewidują kilka przepadków, to każdy wnosi się w terminie oznaczonym w warunkach wyścigu.

§ 67.

Koń bez nazwy nie może być ani meldowany, ani biegać.

Koń nosi tę nazwę, pod jaką jest zapisany w Księdze Stadnej.

Jeśli do Księgi Stadnej wnosi się koń, który otrzymał nazwę należącą już do innego konia, to koń taki otrzymuje obok nazwy numer porządkowy cyfrą rzymską (II, III, IV i t. d.) w porządku otrzymanych deklaracji, numer ten jest obowiązujący dla konia na całe życie.

Jeśli ta sama nazwa konia powtarza się nie wcześniej jak po upływie piętnastu lat, to nie ulega numeracji.

§ 68.

Za uprzedniem pozwoleniem Komisarzy nazwa konia może być zmieniona.

Za zmianę nazwy konia opłata wynosi 50 złotych polskich.

Przy zmianie nazwy konia, który już biegał, w następnych sześciu wyścigach jego musi obok nowej nazwy być wskazana i poprzednia.

§ 69.

Meldunek może być nieważny lub przestać być ważnym, w obu wypadkach koń nie może wziąć udziału w wyścigu, a jeśli będzie biegał, to będzie zdystansowany.

§ 70.

Jeśli się okaże, że koń nie odpowiada warunkom wyścigu, do którego został zapisany, meldunek jest nieważny.

Nieważny jest meldunek do nagrody sprzedażnej, jeśli szacunek konia nie odpowiada warunkom nagrody.

Nieważny jest meldunek do wyścigu, który został anulowany.

Nieważny jest meldunek zrobiony inaczej jak na piśmie i nie złożony w kancelarji Towarzystwa w oznaczonym czasie.

Nieważny jest meldunek złożony przez osobę dyskwalifikowaną lub w jej imieniu.

Nieważny jest meldunek złożony przez osobę wniesioną na listę zastrzeżeń lub w jej imieniu.

Nieważny jest meldunek konia zdyskwalifikowanego lub wniesionego na listę zastrzeżeń.

§ 71.

Jeśli meldunek jest nieważny, to właściciel nie płaci ani stawki, ani przepadków, chyba że nieważność meldunku została stwierdzona dopiero po ogłoszeniu meldunku w urzędowym organie Towarzystwa, lub po wydrukowaniu programu wyścigu.

§ 72.

Jeśli okaże się, że koń, wbrew danym, przedstawionym przez zapisującego nie odpowiada warunkom wyścigu, to meldunek przestaje być ważnym.

Jeśli w meldunku popełniona została jakakolwiek omyłka, której nie sprawdzono i nie poprawiono przed ogłoszeniem meldunku, lub wydrukowaniem programu, to meldunek przestaje być ważnym.

Meldunek, zawierający niedokładności, lub brak nazwy konia, deklaracji do Księgi Stadnej, lub certyfikatu, opisu maści i odmian konia oraz innych szczegółów, wymaganych warunkami wyścigu, przestaje być ważnym.

Przestaje być ważnym meldunek przychówku, jeśli deklaracja przychówku nie została zrobioną w oznaczonym miejscu i czasie.

Przestaje być ważnym meldunek, jeśli koń po zamknięciu meldunku, przestał odpowiadać warunkom wyścigu.

Przestaje być ważnym meldunek, dla właścicieli i koni, które zostały zdyskwalifikowane po zamknię-

ciu meldunku, aż do ekspiracji terminu dyskwalifikacji.

§ 73.

Jeśli meldunek przestał być ważnym, to właściciel płaci wszystkie stawki i przepadki, których termin upłynął przed uznaniem meldunku za nieważny i wszystkie stawki i przepadki, jeśli ostateczny meldunek już był ogłoszony.

§ 74.

Po upływie terminu meldunku żadna poprawka ani zmiana do dokonanego meldunku wniesione być nie mogą.

§ 75.

Oświadczenie, że koń jest wycofany z wyścigu jest nieodwołalne.

Prawo wycofania konia z wyścigu przysługuje wyłącznie właścicielowi lub osobie przez niego formalnie upoważnionej.

Jeśli według warunków wyścigu wycofanie konia jest uwarunkowane wniesieniem przepadku, to choćby takowy nie był przy oświadczeniu o wycofaniu konia wniesiony, wycofanie jest ważne, a przepadek musi być wniesiony pod grozą zastrzeżenia.

Jeśli wycofanie konia jest uwarunkowane terminem i przepadkiem, a wycofanie zostało zadeklarowane po terminie, to pozostaje ono ważne, lecz właściciel powinien wnieść i następny przepadek lub ewentualnie całą stawkę pod grozą zastrzeżenia.

Oświadczenie o wycofaniu konia powinno być złożone na piśmie w kancelarji Towarzystwa za wyjątkiem wypadków wycofania konia bezpośrednio przed wyścigiem, w których oświadczenie o wycofaniu może być zrobione ustnie sędziemu u wagi, najmniej czterdzieści minut przed wyścigiem.

Jeśli koń wycofany przyjmie pomimo to udział w wyścigu, będzie zdystansowany.

§ 76.

Każdy meldunek konia do wyścigu musi być zrobiony przez osobę, która jest jego oficjalnym właścicielem lub w jego imieniu przez osobę, mającą do tego prawo lub upoważnienie.

§ 77.

Jeśli koń należy do dwuch lub więcej właścicieli, to wszyscy są solidarnie odpowiedzialni za meldunek konia.

Ktokolwiek ustąpi swoje prawo do konia czasowo innemu, to, o ile niema specjalnych zastrzeżeń, zachowuje prawo meldowania konia, ale tylko do takich wyścigów, które mają być biegane po upływie terminu, na który koń był ustąpiony lub wydzierżawiony.

§ 78.

Komisarze mają prawo żądać, by osoba, od imienia której koń jest zameldowany, złożyła do-

wody, że koń ten stanowi jej własność lub że ma prawo koniem się rozporządzać. Komisarze obowiązani są żądać, by osoba, która melduje konia od obcego imienia, złożyła dowody, że jest do tego legalnie upoważniona.

Jeśli złożone dowody będą zdaniem Komisarzy, niewystarczające, to Komisarze mogą albo konia wykreślić z wyścigu, albo go ewentualnie zdystansować.

§ 79.

Każdy kto sprzedał konia zameldowanego do wyścigu pozostaje odpowiedzialny za zrobiony meldunek.

Każdy koń sprzedany, wydzierżawiony lub ustąpiony korzysta ze wszystkich zrobionych dla nego meldunków, a sprzedający i kupujący są solidarnie odpowiedzialni za wszystkie stawki i przepadki.

§ 80.

Każdy meldunek zrobiony przed urodzeniem konia musi wskazywać ojca i matkę, oraz ścisłą datę ostatniego skoku ogiera. Jeśli klacz przyjęła więcej jak jednego ogiera, to należy wyliczyć wszystkie.

Meldunek konia żyjącego musi zawierać nazwę konia, wiek, maść, płeć, nazwy rodziców i nazwisko hodowcy.

Jeśli właściciel złożył poprzednio w kancelarji Towarzystwa deklarację, zawierającą wszystkie po-

wyższe szczegóły, to następnie, meldując konia do wyścigu, może ograniczyć się wskazaniem jego nazwy.

§ 81.

Meldunek, zrobiony przed urodzeniem konia pociąga za sobą konieczność zadeklarowania przychówku po urodzeniu ze wskazaniem nazwy, płci, daty i miejsca urodzenia, pochodzenia, maści, odmian, właściciela i hodowcy konia, w przeciwnym razie, a także jeśli deklaracja taka nie jest zrobiona w lokalu Towarzystwa i terminie oznaczonym warunkami wyścigu, to meldunek przestaje być ważny.

Jeśli klacz pozostała jałową, zrzuciła, urodziła martwy płód lub bliźnięta, ożrebiła się po 1 lipca i przed 1 stycznia, lub urodziła źrebię innej płci jak tego wymagają warunki wyścigu, to meldunek przestaje być ważny.

§ 82.

Jeśli szacunek konia nie jest wskazany, to w wyścigach sprzedażnych koń może biegać z szacunkiem normalnym dla danego wyścigu, w wyścigach zaś półsprzedażnych uważany jest jako koń, nie przeznaczony na sprzedaż.

§ 83.

Wszyscy jeźdzcy, którzy mają dosiadać koni w wyścigu, muszą być poprzednio zważeni w obecności sędziego u wagi.

Rozpoczęcie ważenia jeźdźców oznajmia się sygnałem.

Jeźdźcy, dosiadający koni w pierwszym wyścigu dnia, muszą być zważeni trzydzieści minut przed czasem oznaczonym dla wyścigu, a w następnych wyścigach, przed rozpoczęciem wyścigu poprzedzającego wyścig, w którym mają wziąć udział.

Właściciele lub ich przedstawiciele powinni oświadczyć sędziemu u wagi, czy i jakie konie wycofują, oświadczenie takie musi być złożone przed zważeniem jeźdźca, najpóźniej 10 minut przed następnym wyścigiem.

§ 84.

Przed wyścigiem każdy jeździec powinien być zważony w obecności sędziego u wagi, który sprawdza i zapisuje wagę jeźdźca.

Ani sędzia, ani Towarzystwo, nie są odpowiedzialni za prawidłowe oznaczenie wagi, stosownie do warunków wyścigu, obliczenie takie stanowi obowiązek właściciela i za prawidłowość wagi odpowiada właściciel.

Po zważeniu jeźdźców, numera koni, które mają przyjąć udział w wyścigu, nazwiska jeźdźców i stwierdzona waga powinny być ogłoszone.

Jeśli koń przyjmie udział w wyścigu, pomimo że waga jeźdźcą nie była uprzednio sprawdzona, to koń będzie zdystansowany.

§ 85.

Przed każdym wyścigiem sędzia u wagi, doręcza sędziemu u celownika i sędziemu u startu wy-

ciąg z programu dnia, w którym oznacza konie, które biorą udział w wyścigu, nazwisko i wagę jeźdźców i numery porządkowe startu.

§ 86.

Każdy koń, który ma przyjąć udział w wyścigu, powinien być przyprowadzony na plac wyścigowy najpóźniej na godzinę przed wyścigiem.

Po zważeniu jeźdźca na pierwszy sygnał koń powinien być natychmiast osiodłany i wyjść na paddock.

W wyjątkowych wypadkach, za uprzedniem zezwoleniem Prezesa lub Komisarzy, koń może być siodłany w stajni, a nawet zwolniony od wyjścia na paddock.

Stosowna prośba powinna być złożona jednocześnie z meldunkiem do danego wyścigu z załączeniem 50 zł. p., które podlegają zwrotowi w razie nieuwzględnienia prośby (§ 166 Ustęp pierwszy).

§ 87.

Jeźdzcy i konie powinni być zupełnie gotowi na drugi sygnał przed początkiem wyścigu.

Na trzeci sygnał jeźdźcy dosiadający koni, wyjeżdżają na tor i przechodzą przed publicznością, przynajmniej raz stępa, a następnie galopem w kierunku startu.

§ 88.

Starter jest jedynym sędzią, decydującym o ważności startu, decyzja jego nie może być ani zakwestjonowaną ani zaskarżoną.

§ 89.

Numery porządkowe miejsc, które konie zajmują u startu, określa losowanie w kancelarji Towarzystwa przed podaniem do druku programu dnia. Losowania dokonywa Sekretarz Towarzystwa.

§ 90.

Starter udaje się na start, gdy konie wychodzą na tor.

Starter przystępuje do startowana, po otrzymaniu odpowiedniego sygnału od sędziego u celownika.

Konie zajmują miejsca u startu począwszy od wewnętrznej linji, ściśle w porządku wylosowanych numerów porządkowych i możliwie blisko wewnętrznej strony toru, tak, by następnych koni nie odsuwać niepotrzebnie na zewnątrz.

§ 91.

Starter wyrównuje konie, nie dochodząc do miejsca, od którego ma się rozpocząć wyścig, lecz nie dalej jak trzydzieści metrów od tego miejsca.

Starty powinny być robione z miejsca lub ze stępa.

Do startu konie powinny podchodzić stępa i w żadnym wypadku nie wolno przechodzić w galop, dopóki wstęgi start-maszyny nie są podjęte, lub starter nie wypowie słowa „ruszaj".

Konia, który nie zdążył podejść do startu, starter nie jest obowiązany oczekiwać.

Koń, który nie zdążył podejść do startu, niema prawa doganiać pola.

§ 92.

Po wyrównaiu koni starter każe podjąć wstęgi maszyny do startowania i daje jeźdźcom sygnał ruszenia od startu wymawiając słowo „ruszaj".

Jeśli starter uzna, że konie na tę komendę ruszyły dobrze wyrównane, daje sygnał kontrstarterowi.

Kontr-starter staje z przodu maszyny do startowania w odległości 15 do 20 metrów. Na otrzymany od startera sygnał, kontr-starter opuszcza dużą białą chorągiew, którą trzyma podniesioną i od tej chwili rozpoczyna się wyścig.

Jeśli starter po podniesieniu wstęg start-maszyny, a nawet po wymówieniu komendy „ruszaj", zauważy, że konie nie są wyrównane, lub nie są w jednakowych szansach dla rozpoczęcia wyścigu, to może je zawrócić komendą „nazad", ale tylko do czasu, dopóki chorągiew kontr-startera nie została opuszczoną. Z chwilą, kiedy kontr-starter opuścił chorągiew, wyścig się rozpoczął i konie w żadnym wypadku zawrócone być nie mogą.

W razie zepsucia maszyny do startowania i na torach lub dystansach, na których niema maszyny do startowania, start może być zrobiony chorągiewką, przy zachowaniu wszystkich innych przepisów.

§ 93.

Jeśli koń ma być puszczonym z tyłu lub z ręki, należy uzyskać na to pozwolenie Prezesa przed zwa-

żeniem jeźdźca, pozwolenie takie powinno być oznajmione publicznie.

Z chwilą wyjścia na start jeźdźcy powinni poddawać się bezwzględnie wszelkim rozporządzeniom startera.

Starter ma prawo, jeśli jeździec go nie słucha, jeśli koń jest narowisty, złośliwy, zarzuca się, lub wogóle uniemożliwia prędki i prawidłowy start, postawić go z tyłu lub nazewnątrz, a nawet zupełnie usunąć go ze startu.

§ 94.

Jeździec, dosiadający konia, powinien znać tor, na którym ma się odbyć wyścig.

§ 95.

Każdy wyścig powinien się odbyć na przestrzeni wskazanej w warunkach wyścigu, ogłoszonych w urzędowym organie Towarzystwa.

Jeśliby wyścig odbył się na innej przestrzeni, to powinien być powtórzony tego samego dnia na właściwej przestrzeni.

Jeśliby Komisarze uznali, że powtórzenie wyścigu tego samego dnia jest niemożliwe, to wyścig jest unieważniony, a stawki i przepadki będą zwrócone.

§ 96.

Jeśliby żaden z koni nie wykonał warunków wyścigu, lub jeśliby wszystkie konie uchybiły prze-

pisom wyścigów, to wyścig taki ulega unieważnieniu.

Jeżeliby się okazało, że żaden z koni nie odpowiada warunkom wyścigu, to wyścig taki ulega unieważnieniu.

Jeżeliby wszystkie konie, biorące udział w wyścigu, zmyliły tor, lub wyszły poza tor, to wyścig taki ulega unieważnieniu.

Jeśliby wszystkie konie biorące udział w wyścigu uległy zdystansowaniu lub zdyskwalifikowaniu, to wyścig taki ulega unieważnieniu.

§ 97.

Jeśli koń przetnie drugiemu drogę, nie wyprzedziwszy go przynajmniej o dwie długości, popchnie go lub potrąci, lub wogóle przeszkodzi, w jakikolwiek inny sposób, to Komisarze mogą zdystansować takiego konia, chyba, że okaże się, że stało się to z winy innego konia, lub że koń, któremu przeszkodzono, był sam temu winien (p. 169).

§ 98.

Jeśli jeździec, wskutek wypadku, który zajdzie, czy to jadąc do startu, czy w czasie wyścigu, okaże się w niemożności jechania lub skończenia wyścigu, to każdemu przysługuje prawo dosiąść jego konia i wynik wyścigu będzie dla konia ważny, jeśli waga jeźdźca po wyścigu okaże się nie niższa od tej, która była stwierdzoną przed wyścigiem i jeśli nowy jeździec rozpoczyna wyścig od tego miejsca, w którym poprzedni zszedł z konia.

W takich okolicznościach następstwa przewyżki wagi, przewidziane w § 105 niniejszych Prawideł, nie mogą być stosowane.

§ 99.

Jeśli jeździec upadnie z konia, może zawsze korzystać z obcej pomocy, ażeby powstać i ponownie dosiąść konia.

§ 100.

W każdym wyścigu prócz celownika jest jeszcze słup dystansowy, który znajduje się:

a) w wyścigach na przestrzeni do 1600 mtr. włącznie w odległości 50 mtr. przed celownikiem.

b) w wyścigach na przestrzeni do 3000 mtr. włącznie w odległości 100 mtr. przed celownikiem.

c) w wyścigach na przestrzeni dłuższej jak 3000 mtr. w odległości 150 mtr. przed celownikiem.

W wyścigach z płotami i przeszkodami, a także we wszystkich wyścigach na przestrzeni dłuższej jak 6000 metrów słupa dystansowego niema.

Jeśli koń nie minął słupa dystansowego w wyścigu w chwili, gdy koń wygrywający przyszedł do celownika, to jest zdystansowany.

Jeśli w wyścigach, w których niema słupa dystansowego, jakikolwiek koń nie dobiegł do celownika przed upływem pięciu minut od chwili, gdy go minął pierwszy koń, to koń taki jest zdystansowany.

§ 101.

Sędzia u celownika jest jedynym sędzią orzekającym, w jakim porządku konie minęły celownik.

Ten wyrok sędziego u celownika nie może być w żadnym wypadku ani zmienionym, ani podlegać apelacji (§ 131 Ustęp pierwszy).

Orzeczenie sędziego jest narazie prowizoryczne i nabiera mocy prawnej dopiero po sprawdzeniu wagi i ewentualnie osądzenia protestów.

Sędzia u celownika obowiązany jest określić który koń przyszedł pierwszy do mety, następnie określić które konie i w jakim porządku przyszły na płatnych miejscach i jaki koń przyszedł na pierwszem niepłatnem miejscu.

Sędzia powinien o ile to jest możebne, orzec w jakim porządku przyszły do celownika wszystkie konie, które brały udział w wyścigu.

Sędzia powinien orzec, przyjmując jako miernicą jednostkę długość konia, w jakiej odległości jeden od drugiego konie mijały celownik na płatnych miejscach.

Sędzia powinien orzec w jakim stylu i wysiłku koń wygrał.

Zaraz po skończonym wyścigu sędzia wnosi swe orzeczenie do księgi protokularnej odbytych wyścigów i stwierdza podpisem.

Zaraz po zaprotokułowaniu swego wyroku sędzia poleca wywiesić na specjalnej tablicy obok celownika numera koni, które przyszły na płatnych miejscach.

§ 102.

Na słupie, obok numerów koni, wskazujących w jakim porządku mijały celownik konie, które

przyszły na płatnych miejscach, równocześnie z wywieszeniem numerów, umieszcza się czerwona chorągiewka. Zdjęcie tej chorągiewki jest sygnałem, że orzeczenie sędziego u celownika stało się prawomocne, poczem już żadna zmiana w orzeczeniu nastąpić nie może.

§ 103.

Jeśli dwa lub więcej koni przybiegną na jakimkolwiek płatnem miejscu jednocześnie, to konie te przyszły głowa w głowę.

Jeśli dwa lub więcej koni przyjdzie głowa w głowę na płatnem miejscu, to każdy z nich otrzymuje całkowitą pierwszą, drugą lub trzecią nagrodę zależnie od miejsca, na którym wyścig zakończyły.

Jeśli dwa konie przyjdą głowa w głowę na pierwszem miejscu, to następny koń otrzymuje trzecie pieniądze.

Jeśli trzy lub więcej koni przyjdą głowa w głowę na pierwszem miejscu, lub jeśli dwa i więcej koni przyjdą głowa w głowę na drugiem miejscu, to następny koń nie otrzymuje nic.

§ 104.

Po wyścigu jeźdźcy powinni podjechać na koniach z powrotem do wagi.

Tylko w razie jeśli jeździec, wskutek wypadku, nie może na koniu podjechać do wagi, ma prawo przyjść piechotą, być przyprowadzonym, przyniesio-

nym, lub przywiezionym, konieczność taka jednak musi być uznana przez Prezesa.

Każdy koń musi być rozsiodłany przez swego jeźdźca, z wyjątkiem specjalnych wypadków i to za zezwoleniem Prezesa lub sędziego u wagi.

Po wyścigu waga każdego jeźdźca powinna być sprawdzona w obecności sędziego u wagi.

Dopóki waga jeźdźca nie została sprawdzoną, rozsiodłany koń powinien pozostać u wagi.

Na wagę kładzie się wszystko co koń ma nieść lub niósł w wyścigu, z wyjątkiem nogawek, bandaży, podków, uzdeczki i szpicruty.

Po zważeniu jeździec nie może opuścić lokalu wagi, dopóki nie otrzyma pozwolenia sędziego u wagi.

Koniec sprawdzania wag ogłasza się sygnałem, który nie może być danym wcześniej, jak po zważeniu wszystkich jeźdźców, którzy brali udział w wyścigu, za wyjątkiem specjalnych wypadków, uznanych przez Prezesa.

§ 105.

Każdy koń, którego jeździec nie stawił się po wyścigu do wagi, będzie zdystansowanym.

Każdy koń, którego jeździec zsiadł z konia nie dojechawszy do wagi lub nie osobiście rozsiodłał konia po wyścigu, może być zdystansowany.

Każdy koń, który niósł wagę lżejszą jak ta, której wymagały warunki wyścigu, lub ta, która była stwierdzona i ogłoszona przed wyścigiem, będzie zdystansowany.

Każdy koń, który niósł wagę większą o dwa kilogramy i wyżej, jak ta, która była stwierdzoną i ogłoszoną przed wyścigiem, może być zdystansowany.

Wwypadkach takich mogą być zdystansowane i inne konie, należące do tego samego właściciela, czy to w całości czy w części, które brały udział w tym samym wyścigu.

§ 106.

Nie wolno dawać, kazać dawać, lub pozwolić dawać koniowi jakichkolwiek środków pobudzających.

W dzień wyścigu nie wolno dawać, kazać dawać, lub pozwolić dawać koniowi jakichkolwiek lekarstw, bez specjalnego uprzedniego pozwolenia Prezesa.

W celu ścisłego przestrzegania tych zakazów Prezes i Komisarze mogą przedsięwziąć stanowcze środki kontroli i zapobiegawcze według swego uznania.

Jeśli wydzieliny konia zostały poddane analizie chemicznej, w celu sprawdzenia, czy koniowi zadano środki pobudzające, to Komisarze mogą wstrzymać wypłatę wygranej nagrody, do czasu otrzymania wyników analizy i powzięcia na jej podstawie ostatecznej decyzji.

§ 107.

Wzbronione jest używanie ostrych podków i kucie koni sposobem, mogącym zwiększyć niebez-

pieczeństwo skaleczenia w wyścigu, w razie wypadku lub uderzenia.

Koń zaopatrzony w takie podkowy nie będzie dopuszczony do udziału w wyścigu.

§ 108.

Przy obliczaniu wartości nagród lub sum wygranych na torach zagranicznych,

funt sterling liczy się
gwinea „ „
frank „ „
dolar „ „
rubel „ „
korona „ „
marka niem. „ „

Do czasu ustalenia wartości waluty polskiej w stosunku do zagranicznej kurs będzie oznaczonym w programie rocznym.

III. Dział tyczący się osób zajmujących się wyścigami.

§ 109.

Hodowcą w rozumieniu niniejszych prawideł jest właściciel klaczy w chwili jej ożrebienia.

§ 110.

Jako właściciel konia uważany jest każdy, do kogo koń należy czy to w całości czy w części, nie

zależnie czy włada koniem na podstawie prawa własności, czy też umowy dzierżawnej lub innej, a także każdy, od czyjego imienia koń biega lub jest zapisany i każdy kto ma materjalny udział w karjerze wyścigowej konia z innego charakteru, jak z tytułu hodowcy lub pracy osobistej.

§ 111.

W razie zawarcia spółki, lub oddania konia w dzierżawę, czy też na procenta, powinna być złożona deklaracja w Zarządzie Towarzystwa zawierająca:

1) nazwiska wspólników lub kontrahentów,

2) nazwisko oficjalnego przedstawiciela spółki,

3) wszelkie ograniczenia i zastrzeżenia w prawach rozporządzania się koniem,

4) wszelkie ograniczania i zastrzeżenia w prawach odbierania wygranych nagród,

5) termin umowy.

Wszelkie rozwiązania umowy, lub zmiany jej warunków powinny być zadeklarowane. (§ 174).

§ 112.

Każdy właściciel, który by chciał, aby konie jego biegały nie pod jego nazwiskiem, lecz pod nazwiskiem osoby trzeciej lub pod pseudonimem, musi uzyskać na to pozwolenie Zarządu.

Zarząd ma prawo odmówić takiego pozwolenia, nie podając przyczyn odmowy.

§ 113.

Dosiadać koni w wyścigach wolno tylko w następującym ustalonym tradycją stroju:

a) Kurtka kształtu luźnej bluzy, zapięta wysoko pod szyją z długimi zapiętymi na przeddłonku rękawami; kurtka winna być wpuszczona w spodnie,

b) czapka miękka, zupełnie wciśnięta na głowę, z długim półokrągło przyciętym daszkiem,

c) spodnie białe bufiaste, kroju do konnej jazdy, wpuszczone w buty,

d) wysokie buty z cholewami czarne, mogą być z żółtemi lub bronzowemi wyłogami.

Kurtka, rękawy i czapka winny być barwne i barwy te, inne dla każdego właściciela stajni, nazywają się „kolorami" danego właściciela.

Tylko oficerowie, będący w służbie czynnej, mają prawo dosiadać koni w wyścigach w mundurach, z opaską numerowaną na obu ramionach.

Każdy właściciel musi deklarować swe kolory w Towarzystwie.

Komisarze mają prawo zażądać zmiany kolorów.

Za zmianę kolorów zadeklarowanych i akceptowanych właściciel płaci taksę w wysokości 100 (stu) złotych polskich.

Deklarowane i akceptowane kolory stanowią własność osoby, która je wybrała, i nikt nie może przywłaszczać sobie ani używać cudzych kolorów wcześniej, jak w pięć lat po ostatnim wyścigu biegany m w danych kolorach, chyba że otrzyma na to

upoważnienie na piśmie do kogo należy (§ 175 ustęp czwarty).

Towarzystwo Zachęty do Hodowli Koni w Polsce prowadzi szczegółową rejestrację zadeklarowanych i akceptowanych kolorów; — ogłasza corocznie spis takich kolorów w organie urzędowym do spraw wyścigów konnych przed rozpoczęciem sezonów wyścigowych, a także w miarę akceptowania nowoprzybywających kolorów w ciągu roku.

Zarządy poszczególnych Towarzystw Wyścigowych winny, przed upływem 48 godzin, podawać do wiadomości Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce nowozadeklarowane i akceptowane kolory.

§ 114.

Osoby, kierujące stajniami wyścigowemi na mocy specjalnych pełnomocnictw właścicieli, nazywają się zarządzającymi stajniami (manager).

Pełnomocnictwo na zarząd stajni musi być obowiązkowo deklarowane w Towarzystwie i uzyskać aprobatę Zarządu Towarzystwa, pod grozą dyskwalifikacji stajni. Zarządzający stajniami podlegają wszystkim przepisom niniejszych Prawideł Wyścigowych, i są odpowiedzialni przed władzami Towarzystwa narówni z właścicielami.

§ 115.

Właściciele i zarządzający stajniami nie mogą w wyścigach, w których bierze udział ich koń lub koń będący pod ich opieką, robić jakichkolwiek za-

kładów na inne konie, lub przeciw swemu koniowi. (§ 172 ustęp drugi).

§ 116.

Osoby, zajmujące się wyścigami jako rzemiosłem dzielą się na następujące kategorje:

a) trenerzy, starsi stajenni, chłopcy stajenni.

b) żokeje, jeźdźcy, chłopcy.

§ 117.

Trenerzy, starsi stajenni, chłopcy stajenni, żokeje, jeźdźcy i chłopcy nie mogą w żadnym wypadku posiadać własnych koni wyścigowych, ani w całości, ani w części.

Trenerzy, starsi stajenni, chłopcy stajenni, żokeje, jeźdźcy i chłopcy nie mogą robić żadnych zakładów na konie w jakiejkolwiek formie i postaci (§ 172 ustęp trzeci).

§ 118.

Jeśli trener jest równocześnie żokejem, to w wyścigu w którym biega koń przez niego trenowany, nie może dosiadać innego konia, jak trenowanego przez siebie (§ 177).

§ 119.

Wszyscy trenerzy, starsi stajenni, żokeje i jeźdźcy obowiązani są co roku otrzymywać pozwolenie (licencję) na prawo trenowania koni, lub dosia-

dania ich w wyścigach. Pozwolenie takie (licencje) wydaje Zarząd Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce na skutek podania zainteresowanej osoby. Podania takie mogą być złożone, albo bezpośrednio, albo za pośrednictwem Zarządów innych Towarzystw, które przesyłają je natychmiast ze swemi wnioskami.

Zarząd Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce ma prawo odmówić wydania pozwolenia według swego uznania i bez podania motywów odmowy.

Wydane pozwolenie może być w każdej chwili cofnięte przez Zarząd.

Każde wydane i cofnięte pozwolenie powinno być ogłoszone w urzędowym organie Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce.

O wydaniu, odmówieniu lub odjęciu licencji należy powiadomić natychmiast wszystkie Towarzystwa.

Osobom, które zostały pozbawione licencji przez Zebranie Stewardów lub Zarząd jakiegokolwiek Towarzystwa Wyścigowego, nie może być wydana licencja, do czasu ekspiracji terminu kary, lub jeśli pozbawienie licencji było bezterminowe, dopóki Zebranie Stewardów nie uchyli dyskwalifikacji.

Otrzymane pozwolenia (licencje) opłacają trenerzy, starsi stajenni, żokeje i jeźdźcy według ustanowionej taksy. Chłopcom stajennym i chłopcom pozwolenia wydaje i odejmuje Prezes.

Pozwolenie na trenowanie lub dosiadanie koni, kończy się automatycznie z końcem każdego kalendarzowego roku.

Aby otrzymać pozwolenie na samodzielne trenowanie koni trzeba mieć przynajmniej 21 lat, żeby móc dosiadać koni w wyścigach trzeba mieć przynajmniej 13 lat.

W czasie sezonu wyścigowego ma prawo Prezes każdego Towarzystwa udzielić właścicielowi pozwolenia na korzystanie z usług osoby nie posiadającej licencji (o ile nie jest dyskwalifikowana), ale na termin nie dłuższy niż dwa tygodnie.

§ 120.

Trenerem może być osoba, która przygotowywała samodzielnie konie do wyścigów w przeciągu najmniej trzech lat i jeśli trenowane przez nią konie wygrały najmniej 100 pierwszych nagród.

Starszym stajennym może być każdy, kto otrzyma uprzednio zezwolenie Zarządu Towarzystwa.

Chłopcem stajennym może być każdy kto otrzyma uprzednio zezwolenie Prezesa Towarzystwa.

§ 121.

Żeby móc dosiadać konie w wyścigach w charakterze gentlemena, trzeba mieć najmniej 18 lat.

Prośba o zaakceptowanie jako jeźdźca gentlemana powinna być złożona na piśmie i poparta podpisami przynajmniej dwuch honorowych lub rzeczywistych członków Towarzystwa.

Przyjęcie na listę gentlemanów jest dożywotnie, może jednak być cofnięte z postanowienia Zarządu.

Wszyscy oficerowie Armji Polskiej w służbie czynnej korzystają z praw jeźdźców gentlemanów.

Jeźdźcy gentlemani nie mogą nigdy i w żadnej postaci otrzymywać wynagrodzenia za jazdę.

Każdy jeździec gentleman, któryby otrzymał w jakiejkolwiek postaci wynagrodzenie za jazdę, będzie na zawsze wykreślony z listy gentlemanów.

Wszystkie inne przepisy i wymagania Prawideł Wyścigowych, dotyczące trenerów i żokejów, są obowiązujące i dla gentlemanów.

§ 122.

Żokejem jest taki, kto wygrał na torach publicznych 150 pierwszych nagród.

Jeźdźcem jest taki, kto wygrał na torach publicznych 25 pierwszych nagród.

Chłopcem jest taki, kto nie wygrał na torach publicznych 25 pierwszych nagród.

§ 123.

Żokeje, jeźdźcy i chłopcy mający stałe posady mogą dosiadać koni innych właścicieli, czy to w wyścigach, czy na robocie, tylko za uprzednim zezwoleniem swojego gospodarza.

Żokeje, jeźdźcy i chłopcy, mający stałe posady nie mogą zawierać umów na dalsze jazdy, czy to w wyścigach, czy na robocie, bez zezwolenia osoby u której służą, zawarta wbrew temu umowa jest nieważna.

Jeśli żokej, jeździec lub chłopiec zostali zamówieni do danego wyścigu na kilka koni rozmaitych właścicieli, to muszą dosiąść tego konia na którego najwcześniej dostali zamówienie. Jeżeli zamówienie

od kilku właścicieli wpłynęło równocześnie to komisarze orzekają jakiego konia ma dosiadać, lub mogą go zupełnie spieszyć. (§ 177).

§ 124.

Wynagrodzenie za jazdę otrzymują żokeje, jeźdźcy i chłopcy według ustanowionej taksy i w żadnym wypadku nie mogą żądać wyższego wynagrodzenia.

Wyjątkowo tylko żokeje, przyjeżdżający specjalnie dla wzięcia udziału w wyścigach na termin niedłuższy jak trzy dni wyścigowe, mogą wymówić sobie specjalne warunki, które jednak powinny być podane do wiadomości Zarządu, przed otrzymaniem pozwolenia na jazdę.

§ 125.

Żokeje, jeźdźcy i chłopcy powinni otrzymywać należność za jazdy przed następnym dniem wyścigowym, a po ostatnim dniu wyścigu w sezonie przed upływem 24-ch godzin.

§ 126.

Wszyscy trenerzy, starsi stajenni, chłopcy stajenni, żokeje, jeźdźcy, chłopcy, jak wogóle wszelka służba stajenna musi posiadać obowiązkowo imienną książkę służbową, według ustanowionego przez Zarząd Towarzystwa wzoru.

Książki służbowe powinny być obowiązkowo legalizowane w Towarzystwie.

Osoby, nie posiadające takich książek służbowych, nie mogą pracować w stajniach wyścigowych, ani być dopuszczone na tor.

W każdej służbowej książce winny być wskazane:

a) nazwisko pracodawcy, b) nazwisko pracującego, c) rodzaj pracy, d) termin umowy, e) warunki materjalne, f) warunki rozwiązania umowy przed upłynięciem jej terminu.

W książce służbowej należy systematycznie zapisywać:

a) każdą wypłatę należności lub awansu, b) wszelkie kary, c) wszelkie zmiany posady.

§ 127.

Umowy zawarte między właścicielami koni, lub pomiędzy właścicielami koni i managerami, trenerami, starszymi stajennymi, żokejami, jeźdźcami i o wszelkiego rodzaju charakterze służbą stajenną, nie zadeklarowane w Towarzystwie i nie akceptowane przez Zarząd Towarzystwa są nieważne i nie obowiązujące.

§ 128.

Właściciele powinni opłacać akuratnie pensję i wszelkie inne należności managerom, trenerom, żokejom i wogóle służbie stajennej, stosownie do zawartych umów.

Jeśli zawarta umowa nie określa terminów płacenia umówionych %% lub taks za jazdy, to tako-

we powinny być wypłacone przed następnym dniem wyścigowym, a po ostatnim dniu sezonu przed upływem 24-ch godzin.

§ 129.

Wszelkie skargi stron na uchybienie warunkom zawartym w umowie sądzi i decyduje Zarząd.

Zarząd jest mocen rozwiązać każdą zawartą umowę w każdym czasie, ustanawiając równocześnie warunki rozwiązania.

§ 130.

Każdy właściciel, manager, lub trener obowiązany jest złożyć w Kancelarji Towarzystwa:

a) spis koni wchodzących w skład stajni, z wynieniem nazw koni, płci, wieku, maści, sum i wysokości wygranych nagród, b) spis ludzi pracujących w stajni z wyszczególnieniem warunków najmu.

Przed złożeniem takich spisów stajnia nie ma prawa biegać.

§ 131.

Każdy właściciel, manager lub trener obowiązany jest zadeklarować w kancelarji Towarzystwa w przeciągu 48-miu godzin wszelką zmianę zaszłą w składzie personelu i stajni. (§ 178 ustęp pierwszy).

§ 132.

Każdy właściciel, manager, lub trener obowiązany jest zadeklarować w kancelarji Towarzystwa

przed upływem 12-u godzin każdy wypadek choroby, jak ludzi tak koni, za wyjątkiem wypadków kulawizn, zewnętrznych skaleczeń i chorób oczów koni. (§ 178 ustęp drugi).

§ 133.

Ponieważ wyścigi same przez się są połączone z niebezpieczeństwem dla koni i wszyscy zajmujący się wyścigami są o tem niebezpieczeństwie uświadomieni, nikt przeto nie może rościć materjalnych pretensji do jakiegokolwiek odszkodowania za śmierć, skaleczenie i pozbawienie lub zmniejszenie wartości koni. (§ 173).

IV. Dział dyscyplinarny.

§ 134.

Wszelkie nałożone kary powinny być ogłoszone w lokalach Towarzystwa i w jego oficjalnym organie.

Wszelkie kary, wyroki i postanowienia podlegają natychmiastowemu wykonaniu i zaskarżenie ich lub wniesienie podania o powtórne rozpatrzenie sprawy lub złagodzenie kary nie powstrzymuje ich wykonania.

Wszelka kara pieniężna powinna być uiszczona przed następnym dniem wyścigowym i bezwarunkowo przed upływem siedmiu dni.

Przed uiszczeniem kary ukarany nie może ani osobiście, ani jego konie, ani konie przez niego trenowane, brać udziału w wyścigach.

Nieuiszczenie kary w przeciągu siedmiu dni, podwaja jej wymiar, nieuiszczenie kary w przeciągu miesiąca, pociąga za sobą dyskwalifikację na termin do sześciu miesięcy.

§ 135.

Każdy, kto podlegając Prawidłom Wyścigowym rości pieniężne lub materjalne, lub inne pretensje, pochodzące z tytułu hodowli koni pełnej krwi lub wyścigów, może złożyć w Zarządzie Towarzystwa zastrzeżenie swych praw.

Zastrzeżenia takie mogą składać władze Towarzystwa, właściciele i hodowcy koni, oraz wszelkiego rodzaju profesjonaliści wyścigowi, którym należą się jakieś sumy z tytułu hodowli lub wyścigów.

Zastrzeżenie powinno być złożone na piśmie w Zarządzie Towarzystwa.

W zastrzeżeniu musi być wskazane nazwisko i adres osoby robiącej zastrzeżenie, tytuł i wysokość pretensji, nazwisko osoby do której skierowana jest pretensja i ewentualna nazwa konia.

Zastrzeżenie może być zrobione najpóźniej w miesiąc po wyścigu lub terminie, którego dotyczy.

§ 136.

Po otrzymaniu zastrzeżenia Zarząd Towarzystwa powiadamia osoby zainteresowane listami poleconemi lub ogłoszeniami w lokalach Towarzystwa o otrzymaniu i treści zastrzeżenia.

Jeśli w przeciągu 10 dni zastrzeżenie nie będzie obalone lub należna suma nie będzie całkowicie

wniesiona do kasy Towarzystwa, to zastrzeżenie wnosi się na listę zastrzeżeń.

Zastrzeżenie zachowuje następnie swą moc do chwili wniesienia całkowitej pretensji do kasy Towarzystwa lub uznania go przez Zarząd za bezpodstawne.

Dopóki nazwisko czyjeś znajduje się na liście zastrzeżeń, osoba ta nie ma prawa ani meldować, ani biegać, ani trenować, ani dosiadać koni.

Dopóki nazwa konia znajduje się na liście zastrzeżeń, koń taki nie może ani być meldowanym, ani biegać.

Jeśliby wbrew tym przepisom koń był meldowany lub brał udział w wyścigu, to koń będzie zdystansowany, a winni mogą być ukarani grzywnami do wysokości 5000 złotych i dyskwalifikacją na zawsze.

Lista zastrzeżeń ogłasza się ogłoszeniami w lokalach Towarzystwa i w oficjalnym organie Towarzystwa.

Przepisy powyższe rozciągają się w całości na zastrzeżenie ogłoszone przez władze analogicznych Towarzystw w innych krajach (Liste des opositions, Forfeitlist i t. p.).

§ 137.

W razie jakiejkolwiek nieprawidłowości w wyścigu, bez różnicy na przyczynę, może być założony protest lub wniesiona skarga.

Prawo założenia protestu lub wniesienia skargi przysługuje Prezesowi, Komisarzom, sędziom, właścicielom koni, które biorą udział w wyścigu, ich

przedstawicielom, trenerom i żokejom, którzy dosiadali koni w wyścigu.

Protest lub skarga mogą być wniesione na torze w czasie wyścigów ustnie Prezesowi, Komisarzom, sędziemu u celownika i sędziemu u wagi.

Poza wyścigami protest lub skarga winny być wniesione na piśmie i złożone w kancelarji Towarzystwa.

Za wniesienie lekkomyślnego lub jawnie bezpodstawnego protestu lub skargi, winny może być ukarany grzywnami do wysokości 200 złotych.

Za złożenie rozmyślnie bezpodstawnego protestu lub skargi, winy może być ukarany grzywnami do wysokości 1000 złotych i pozbawieniem prawa zajmowania się wyścigami na termin do trzech miesięcy.

§ 138.

Protesty i skargi, pod grozą nieważności, winny być wniesione w następujących prekluzyjnych terminach:

1) przed wyścigiem i zanim jeźdźcy będą zważeni, protest lub skarga na nieprawidłowe oznaczenie przestrzeni.

2) po wyścigu i zanim jeździec nie zsiadł z konia, protest lub skarga: a) na nieprawidłowe postępowanie jeźdźców w wyścigu, b) na zmylenie toru, c) na wszelkie nieprawidłowości zaszłe w wyścigu.

3) przed wyścigiem i po wyścigu, lecz nie później jak przed zamknięciem następnych meldunków, a po ostatnim dniu sezonu w przeciągu 48 godzin po

wyścigu protest lub skarga: a) na nieprawidłową wagę, b) na prawo biegania konia, c) na prawo udziału właściciela, d) na prawo trenowania trenera, e) na prawo dosiadania jeźdźca.

4) przed wyścigiem i w przeciągu jednej godziny po wyścigu, protest lub skarga na danie koniowi lekarstw lub środka pobudzającego.

5) przed wyścigiem i w przeciągu jednego roku po wyścigu, protest lub skarga na zamianę konia w wyścigu.

§ 139.

Protesty i skargi wniesione z tytułu par. 138 punkt 2-gi muszą być osądzone przed ogłoszeniem ostatecznego wyniku wyścigu.

Wniesienie protestu lub skargi nie pozbawia konia prawa udziału w wyścigu, wydanie jednak nagrody powstrzymane jest do osądzenia protestu lub skargi i wydania wyroku.

Jeśli w wyścigu bierze udział kilka koni jednego właściciela, to protest lub skarga, wniesione przeciwko jednemu koniowi, rozciągają się na wszystkie konie, chyba że koń lub osoba, z powodu której był wniesiony protest lub skarga, nie brały udziału w wyścigu.

Jeśli w wyścigu bierze udział kilka koni jednego właściciela i jeden z nich został na skutek protestu zdystansowany, to i inne konie tegoż właściciela mogą być zdystansowane.

§ 140.

Prezes ma dyskrecjonalne prawo nakładania kar pieniężnych do wysokości 500 złotych.

Prezes ma dyskrecjonalne prawo usuwania z lokali i terenów Towarzystwa na przeciąg jednego dnia.

Kary nałożone przez Prezesa nie mogą być zaskarżone w żadnym wypadku i z żadnego tytułu.

§ 141.

a) Jeśli Prezes uzna, że wymiar kary, leżący w jego kompetencji, jest niewystarczający, to wnosi sprawę na rozpatrzenie Komisarzy, którzy mają prawo nakładania kar pieniężnych do wysokości 2000 złotych i pozbawiania prawa zajmowania się wyścigami na termin do sześciu miesięcy.

b) Jeśli Komisarze uznają, że wymiar kary, leżący w ich kompetencji jest niewystarczający, to wnoszą sprawę na rozpatrzenie Zarządu, który ma prawo nakładania kar pieniężnych do wysokości 3000 złotych i pozbawiania prawa zajmowania się wyścigami na termin do dwuch lat.

c) Jeśli Zarząd uzna, że wymiar kary leżący w jego kompetencji jest niewystarczający, to wnosi sprawę do Zebrania Stewardów.

§ 142.

Przed wniesieniem sprawy do wyższej instancji, Prezes, Komisarze lub Zarząd mogą nałożyć karę w granicach swej kompetencji, lub winnego zawiesić w jego czynnościach, aż do wydania wyroku.

§ 143.

Od wszelkich decyzji, orzeczeń i wyroków Komisarzy lub Zarządu, za wyjątkiem decyzji wydanych przez Komisarzy lub Zarząd w dzień wyścigów, które o ile nie dotyczą działu dyscyplinarnego, nie mogą być zaskarżone w żadnym wypadku, przysługuje zainteresowanemu prawo odwołania się do Zebrania Stewardów.

Skarga do Zebrania Stewardów może być wniesiona w przeciągu siedmiu dni.

Wszelkie skargi do Zebrania Stewardów muszą być wniesione przez Zarząd, który przekazuje je Zebraniu Stewardów w przeciągu siedmiu dni, załączając wszystkie potrzebne dokumenta i wydając swoją opinję i objaśnienia.

Skargi wniesione z uchybieniem powyższym przepisom nie mogą być uwzględnione i są uważane jako niebyłe.

§ 144.

Do kompetencji Zebrania Stewardów należy:

1) rozpatrzenie i decydowanie wszelkich zażaleń, dotyczących wykonywania i stosowania Prawideł Wyścigowych,

2) pozbawienie prawa biegania i zajmowania się wyścigami stadnin, stajen, właścicieli, managerów i wszelkiego rodzaju profesjonalistów, na czas określony lub na zawsze,

3) nakładanie kar pieniężnych do wysokości 5000 złotych.

Zebranie Stewardów może zwrócić sprawę do ponownego rozpatrzenia i zdecydowania Zarządowi lub Komisarzom.

Zebranie może zatwierdzić decyzję lub orzeczenie Zarządu lub Komisarzy, zmienić je, winnego zupełnie uniewinnić, kary zmniejszyć lub powiększyć.

§ 145.

We wszystkich instancjach skarżący i zaskarżony mogą stawać tylko osobiście, w Zebraniu zaś Stewardów może również stawać i przedstawiciel Zarządu lub Komisarzy.

O terminach rozpatrywania spraw w każdej instancji, zainteresowani powinni być zawiadomieni i na ich obowiązku leży dostarczenie potrzebnych materjałów i świadectw.

Zainteresowani mogą być powiadomieni w czasie wyścigów ustnie, a w innych wypadkach anszlagami w lokalach Towarzystwa lub listownie.

Niestawienie się wezwanych nie wstrzymuje sprawy, która może być odłożona tylko z decyzji sądzącej instancji.

Wyrok ogłasza się anszlagami w lokalach Towarzystwa lub listownie i jest prawomocny i podlega wykonaniu od chwili ogłoszenia.

§ 146.

Decyzje i orzeczenia Zebrania Stewardów są ostatecznemi, nie mogą być zaskarżone w żadnym wypadku i podlegają natychmiastowemu wykonaniu.

Każdy, na kogo nałożono karę, ma prawo zwró-

cić się do tej samej instancji z prośbą o ponowne rozpatrzenie sprawy lub złagodzenie wyroku.

Wniesienie skargi do Zebrania Stewardów, lub prośby do właściwej instancji o ponowne rozpatrzenie sprawy, albo złagodzenie wyroku, nie powstrzymuje natychmiastowego wykonania wyroku.

§ 147.

Właściciele stajen wyścigowych i zarządzający stajniami mogą podlegać następującym karom:

1) ostrzeżenie lub wymówka,

2) kara pieniężna,

3) usunięcie z niektórych lub wszystkich lokali i terenów Towarzystwa, nie wyłączając płatnych miejsc dla publiczności na termin określony lub bez terminu.

4) pozbawienie prawa biegania, trenowania i zapisywania koni do wyścigów (dyskwalifikacja) na termin określony lub na zawsze.

§ 148.

Trenerzy, starsi stajenni i służba stajenna wogóle mogą podlegać następującym karom:

1) ostrzeżenie lub wymówka,

2) kara pieniężna,

3) odmówienie lub pozbawienie prawa na trenowanie (licens),

4) pozbawienie prawa zajmowania się wyścigami na termin określony lub na zawsze.

Ostatnie dwa wymiary kary mogą być obostrzone usunięciem z niektórych lub wszystkich lokali

i terenów Towarzystwa, nie wyłączając płatnych miejsc dla publiczności.

§ 149.

Żokeje, jeźdźcy i chłopcy stajenni mogą podlegać następującym karom:

1) ostrzeżenie lub wymówka,

2) kara pieniężna,

3) spieszenie z koni obcych właścicieli lub ze wszystkich koni,

4) odmówienie lub cofnięcie pozwolenia dosiadania koni (licens).

5) pozbawienie prawa zajmowania się wyścigami (dyskwalifikacja) na termin określony lub na zawsze.

Ostatnie trzy wymiary kary mogą być obostrzone usunięciem z niektórych lub wszystkich lokali i terenów Towarzystwa, nie wyłączając płatnych miejsc dla publiczności.

§ 150.

Konie, stajnie i stadniny mogą ulegać zakazowi zapisywania do wyścigów i brania udziału w wyścigach (dyskwalifikacja), tak samo jak i ich potomstwo na termin określony lub na zawsze.

§ 151.

W każdem określeniu wymiaru kary wskazany jest zawsze najwyższy wymiar, jaki za dane przewinienie może być stosowany, sądząca jednak instancja

ma prawo nałożyć i niższą karę według swego uznania.

Rozmaite rodzaje kar mogą być nakładane oddzielnie albo łącznie, według uznania sądzącej instancji.

§ 152.

Jeśli żokej, jeździec lub chłopiec uległ spieszeniu tylko z koni obcych właścicieli, to ulga taka nie może być stosowana względem właścicieli, mających umowy na drugą lub dalszą rękę i ukarany nie może jeździć na ich koniach do czasu ekspiracji terminu kary.

Jeśli kara spieszenia lub dyskwalifikacji czasowej nałożona została w takim czasie, że ukarany nie może jej odbyć przed końcem sezonu, to musi odbyć ją do końca w następnym sezonie, tak, aby wymiar kary nie uległ zmniejszeniu.

Jeśli ktokolwiek uległ karze dyskwalifikacji, to przed upływem jej terminu nie może biegać, meldować konie, czy to własne, czy cudze, trenować, a także zajmować się wyścigami, czy też rzemiosłem wyścigowem. Nie mogą również ani biegać, ani być meldowane, ani trenowane konie należące do takiej osoby, czy to w całości, czy też w części.

Każdy, ktoby służył lub pracował u takiej osoby, lub w stajni, albo też w stadzie, ulega automatycznie dyskwalifikacji na taki sam termin jak ten, na który był skazany ten, u kogo służy lub pracuje.

Do każdej stajni wyścigowej ani stada nie może być przyjęta na służbę lub znajdować się w jakim-

kolwiek charakterze osoba, która uległa karze dyskwalifikacji i każdy kto taką osobę przyjmie, ulega sam automatycznie takiej karze dyskwalifikacji, jak ta, na którą była skazana przyjęta osoba.

Ktokolwiek uległ karze dyskwalifikacji, to przed upływem jej terminu nie może czerpać żadnych dochodów z wyścigów, a więc: nie może też oddawać koni w dzierżawę lub na procenta, pobierać premje hodowlane, nagrody i t. p.

Jeśli dyskwalifikacji uległo stado, to żaden koń w niem urodzony nie może biegać, chyba że urodził się przed wyrokiem dyskwalifikacji.

§ 153.

Dla uniknięcia możliwości obejścia kary dyskwalifikacji, Zarząd ma prawo zawsze żądać odpowiednich wyjaśnień lub ewentualnie dowodów.

Jeśliby przedstawione wyjaśnienia lub ewentualnie dowody, zdaniem Zarządu nie były wystarczające i przekonywujące, to Zarząd ma prawo nie dopuścić koni do udziału w wyścigach, a winnych pociągnąć do odpowiedzialności z tytułu § 152 niniejszych Prawideł Wyścigowych i ewentualnie do odpowiedzialności karnej za oszukaństwo.

§ 154.

Każdy, kto dopuści się oszukaństwa lub próby oszukaństwa w sprawach hodowlanych lub wyścigowych, bez względu na wynik oszukaństwa lub próby oszukaństwa może być pozbawiony prawa zajmowania się wyścigami n· zawsze. (§ 28).

§ 155.

Każdy, kto dopuści się przekupstwa lub próby przekupstwa z celem wywarcia wpływu na wynik wyścigu, bez względu na wynik przekupstwa lub próby przekupstwa, może być pozbawiony prawa zajmowania się wyścigami na zawsze.

§ 156.

Za rozmyślne zepsucie konia, skaleczenie, głodzenie, okrutne obchodzenie się i wszelkie analogiczne przestępstwa, a także za wszelkie rozmyślne przedsięwzięcia, mające na celu zmniejszenie szans koni w wyścigach, winny może być ukarany grzywnami do wysokości 5000 złotych i pozbawieniem prawa zajmowanai się wyścigami na zawsze.

§ 157.

Za samowolne opuszczenie miejsca przed upływem umówionego terminu lub jeśli termin w umowie nie jest wskazany, to bez uprzedniego na dwa tygodnie wymówienia, winny może być ukarany grzywnami do wysokości 2000 złotych i pozbawieniem prawa zajmowania się wyścigami na termin do sześciu miesięcy.

§ 158.

Za niewypełnienie swych obowiązków, niedbałe ich wypełnianie, grubijaństwo i zuchwałe zachowanie się, pijaństwo, zbereżnictwo i grę, winny może

być ukarany grzywnami do wysokości 5000 złotych i pozbawieniem prawa zajmowania się wyścigami na termin do dwuch lat.

§ 159.

Za samowolne usunięcie ze służby przed upływem umówionego terminu lub jeśli termin w umowie nie jest wskazany, to bez uprzedniego na dwa tygodnie wymówienia, albo równorzędnej renumeracji za niezapłacenie lub opóźnienie w płaceniu zasług, za niedotrzymanie umowy, brutalność, grubijaństwo i obrażające traktowanie, winny może być ukarany grzywnami do wysokości 5000 złotych i pozbawieniem prawa zajmowania się wyścigami na termin do dwuch lat.

§ 160.

Za przyjęcie świadome lub nieopatrzne na służbę osób, które opuściły samowolnie miejsce winny może być ukarany grzywnami do wysokości 2000 złotych i pozbawieniem prawa zajmowania się wyścigami na termin do sześciu miesięcy.

§ 161.

Za niewłaściwe zachowanie się w lokalach i na terenach Towarzystwa, nieprzestrzeganie ustanowionych przepisów, nieposłuszeństwo lub opór rozporządzeniom władz i administracji Towarzystwa, winny może być ukarany grzywnami do wysokości

5000 złotych i pozbawiony prawa zajmowania się wyścigami na termin do 2-ch lat.

§ 162.

Za obrazę członków Zarządu, sędziów i wogóle urzędników Towarzystwa przy spełnianiu ich obowiązków lub z powodu spełniania tych obowiązków, za manifestacje niezadowolenia przeciwko lub z powodu wyroków i postanowień władz Towarzystwa, winny może być ukarany grzywnami do wysokości 5000 złotych i pozbawieniem prawa zajmowania się wyścigami na zawsze.

§ 163.

Ktokolwiek, jakimkolwiek sposobem przeszkodzi rozmyślnie lub pomoże do przeszkodzenia rozmyślnie koniowi do wygrania lub wogóle prawidłowości wyścigu, czy osobiście, czy jako wspólnik, czy też ukrywając taki występek, może być ukarany grzywnami do wysokości 5000 złotych i pozbawiony prawa zajmowania się wyścigami na zawsze.

Koń, który był przedmiotem takich czynności, może być zdystansowany, a nawet zdyskwalifikowany na zawsze.

§ 164.

Każdy właściciel, każdy zajmujący się rzemiosłem wyścigowem i każdy koń, który przyjmie udział w wyścigu o nagrodę pieniężną na torze, któryby uchybiał § 27, 28 i 40 Prawideł Wyścigowych może być zdyskwalifikowany na zawsze.

§ 165.

Jeśli żokej, jeździec lub chłopiec nie wypełni zobowiązań dosiadania konia w wyścigu lub trialu, to może być ukarany grzywnami do wysokości 1000 złotych i spieszeniem na termin do dwunastu dni wyścigowych.

Jeśli żokej, jeździec lub chłopiec pojedzie w wyścigu, trialu lub na robocie, bez uprzedniego zezwolenia swego gospodarza, to może być ukarany grzywnami do wysokości 500 złotych i spieszeniem na termin do sześciu dni wyścigowych.

Jeżeli właściciel, manager lub trener skorzysta z usług żokeja, jeźdźca lub chłopca, bez uprzedniego zezwolenia osoby u której ten służy, to może być ukarany grzywnami do wysokości 1000 złotych.

§ 166.

Jeśli koń przyjmie udział w wyścigu nie zachowawszy przepisów wymaganych § 86 Prawideł Wyścigowych, to winny może być ukarany grzywnami do wysokości 1000 złotych.

Jeśli koń będzie wycofany z wyścigu po zważeniu jeźdźca i wycofanie nie będzie usprawiedliwione, to winny może być ukarany grzywnami do wysokości 1000 złotych.

Winny, że koń niósł niewłaściwą wagę lub wagę inną, jak tą która była stwierdzoną i ogłoszoną przed wyścigiem, może być ukarany grzywnami do wysokości 1000 złotych i pozbawieniem prawa zajmowania się wyścigami na termin do dwuch miesięcy.

§ 167.

Winny niezachowania przepisów, wymaganych § 87 Prawideł Wyścigowych, może być ukarany grzywnami do wysokości 500 złotych.

Winny opóźnienia do startu może być ukarany grzywnami do wysokości 500 złotych.

W razie nieposłuszeństwa, nieprawidłowego wyrywania startu, niepotrzebnego wstrzymywania konia na starcie lub pozostania na starcie, starter może ukarać winnego grzywnami do wysokości 200 złotych, Prezes może ukarać do wysokości 500 złotych, a Komisarze mogą ukarać grzywnami do wysokości 1000 złotych i spieszeniem na termin do dwunastu dni wyścigowych.

Jeśli jeździec zmyli tor, lub zmyliwszy tor będzie dalej jechał, to może być ukarany grzywnami do wysokości 500 złotych i spieszeniem na termin do sześciu dni wyścigowych.

§ 168.

Jeśliby wyścigi konia były nierówne lub wzbudzały podejrzenie, jeśliby tempo wyścigu było za wolne lub za prędkie i to zdaniem Komisarzy i sędziów spowodowało nieprawidłowy wynik wyścigu, to Komisarze mogą zażądać odpowiednich wyjaśnień i, jeśli uznają takowe za niewystarczające, mogą ukarać winnych grzywnami do wysokości 2000 złotych i pozbawieniem prawa zajmowania się wyścigami na termin do sześciu miesięcy.

§ 169.

Za uchybienie przepisom wymaganym w § 97 Prawideł Wyścigowych, winny jeździec może być ukarany grzywnami do wysokości 2000 złotych i spieszeniem na termin do sześciu miesięcy.

Jeśli uchybienie takie nastąpi z wiadomością lub za zgodą właściciela, managera lub trenera, to takowy może być ukarany grzywnami do wysokości 5000 złotych i pozbawieniem prawa zajmowania się wyścigami na termin do dwuch lat.

§ 170.

Jeśli koń przyjmie udział w wyścigu, będąc pod wpływem pobudzającego środka, to będzie zdystansowany, a winny tego może być ukarany grzywnami do wysokości 5000 złotych i pozbawiony prawa zajmowania się wyścigami na zawsze.

Jeśli koniowi będzie dane w dzień wyścigu jakiekolwiek lekarstwo, bez uprzedniego zezwolenia na to Prezesa, to koń może być niedopuszczony do udziału w wyścigu lub ewentualnie zdystansowany, winny zaś tego może być ukarany grzywnami do wysokości 1000 złotych i pozbawiony prawa zajmowania się wyścigami na termin do trzech miesięcy.

§ 171.

Winny używania wzbronionych podków może być ukarany grzywnami do wysokości 2000 złotych i pozbawiony prawa zajmowania się wyścigami na termin do sześciu miesięcy.

§ 172.

Właściciele i zarządzający stajniami za uchybienie przepisom wymaganym w § 115 Prawideł Wyścigowych mogą być ukarani grzywnami do wysokości 5000 złotych i pozbawieni prawa zajmowania się wyścigami na zawsze.

Trenerzy, starsi stajenni, chłopcy stajenni, żokeje, jeźdźcy i chłopcy za uchybienie przepisom wymaganym § 117 Prawideł Wyścigowych mogą być ukarani grzywnami do wysokości 5000 złotych i pozbawieni prawa zajmowania się wyścigami na zawsze.

§ 173.

Ktokolwiek wbrew przepisom wymaganym w § 133 Prawideł Wyścigowych będzie rościł pretensje o jakiekolwiek odszkodowanie, to może być pozbawiony prawa zajmowania się wyścigami na zawsze.

§ 174.

Za uchybienie przepisom wymaganym w § 111 Prawideł Wyścigowych, winny może być ukarany grzywnami do wysokości 1000 złotych.

§ 175.

Za bieganie bez zadeklarowania kolorów, może być nałożona kara grzywnami do wysokości 100 złotych za każdy wyścig.

Za użycie innych kolorów jak zadeklarowane, może być nałożona kara grzywnami do wysokości 500 złotych za każdy wyścig.

Za użycie cudzych kolorów wbrew przepisom wymaganym w § 113 Prawideł Wyścigowych, może być nałożona kara grzywnami do wysokości 200 złotych za każdy wyścig.

Za uchybienie przepisowi odróżniania kolorów koni jednego właściciela w tym samym wyścigu, może być nałożona kara do wysokości 100 złotych.

§ 176.

W razie uchybienia przepisom wymaganym w § § 25 i 26 Prawideł Wyścigowych, koń ulega bezwzględnie i zawsze zdystansowaniu, a winny może być ukarany grzywnami do wysokości 2000 złotych.

§ 177.

Za uchybienie przepisom wymaganym w § § 118 i 123 Prawideł Wyścigowych, winny może być karany grzywnami do wysokości 1000 złotych i pozbawiony prawa zajmowania się wyścigami na termin do trzech miesięcy.

§ 178.

Za uchybienie przepisom wymaganym w § 131 Prawideł Wyścigowych, winny może być ukarany grzywnami do wysokości 500 złotych.

Za uchybienie przepisom wymaganym w § 132 Prawideł Wyścigowych, winny może być ukarany

grzywnami do wysokości 2000 złotych i pozbawiony prawa zajmowania się wyścigami na termin do dwuch lat.

Za odmowę, opór lub zwłokę w spełnianiu rozporządzenia Komisarzy danego z tytułu kompetencji ustanawiania prawideł i regulaminu, oraz opłat za używanie stajen, lokali i placów wyścigowych lub treningowych Towarzystwa, oraz stanowienia w kwestjach dopuszczania do nich lub usuwania z tych pomieszczeń koni, właścicieli i pracowników wyścigowych i stajennych, winny może być ukarany grzywnami do wysokości 2000 złotych i pozbawiony praw zajmowania się wyścigami na termin do dwuch lat.

§ 179.

Wszystkie sprawy, leżące w kompetencji Prezesa lub Komisarzy, mogą z decyzji Prezesa być odrazu wniesione do wyższej instancji, to jest do Komisarzy lub Zarządu.

§ 180.

Wszelkie kary i dyskwalifikacje, pochodzące z orzeczeń władz, równorzędnych władzom Towarzystwa i działających prawnie na innych torach lub w innych krajach, są uznane jako prawomocne na torach Towarzystwa na prawach wzajemności.

NORMALNA SKALA WAGI
W WYŚCIGACH PŁASKICH ŻOKIEJSKICH.

Konie 2 let. same: 56 kg. na wszelkich dystansach i we wszystkich sezonach.

Konie 3 let. same: 58 kg. na wszelkich dystansach i we wszystkich sezonach.

	DYSTANS	WIEK	Marzec Kwiecień Maj	Czerwiec Lipiec	Sierpień	Wrzesień	Paźdz. Listopad
Konie 4 let. i st.	do 1600 mtr. włącznie	4 let.	58	58	58	58	58
		5 let. i st.	58	58	58	58	58
	do 2400 mtr. włącznie	4 let.	58	58	58	58	58
		5 let. i st.	59	59	58	58	58
	ponad 2400 mtr.	4 let.	58	58	58	58	58
		5 let. i st.	60	59	58	58	58
Konie 3 let. i st.	do 1600 mtr. włącznie	3 let.	55	56	57	58	59
		4 let.	62	62	62	62	62
		5 let. i st.	62	62	62	62	62
	do 2400 mtr. włącznie	3 let.	54	55	56	57	58
		4 let.	62	62	62	62	62
		5 let. i st.	63	63	62	62	62
	ponad 2400 mtr.	3 let.	53	54	55	56	57
		4 let.	62	62	62	62	62
		5 let. i st.	64	64	63	62	62

Konie 2 let. i st.: 2 let. 52 kg., 3 let. 62 kg., 4 let. i st. 64 kg.

Klacze otrzymują 2 kg. ulgi wagi.

Po 1-ym października Zarząd danego Towarzystwa może podwyższyć skalę wagi o 1 kg.

Wagi dla wyścigów z płotami, przeszkodami i wszystkich rodzajów wyścigów gentlemańskich, będą oznaczane corocznie w programach.

Zarządom Towarzystw oprócz Towarzystwa Zachęty do Hodowli Koni w Polsce, przysługuje prawo podwyższania w wyścigach płaskich skali wagi do 3 kg., co jednak musi być podane już w warunkach programu ogłoszonego w urzędowym organie do spraw wyścigów konnych, i nie może być wprowadzone po ogłoszeniu programu.

WSKAŹNIK TREŚCI
PRAWIDEŁ WYŚCIGOWYCH

Chłopiec i chłopiec stajenny, p. Zawodowcy.

Deklaracje.

Deklaracje wniesienia koni do Ksiąg Stadnych . . § 15
Deklaracje którym koniem chcę się wygrać . . . § 39
Deklaracje o wycofaniu konia . . . . . § 53
Deklaracje spółek, ich rozwiązania, lub zmiany warunków . . . . . § 111
Deklaracje pełnomocnictw na zarządzanie stajnią . . § 114
Deklaracje umów między pracodawcami i pracownikami . . . . . § 127
Deklaracje spisów koni i służby stajennej . . . § 130
Deklaracje zmian w sprawie personelu i stajni . . § 131
Deklaracje chorób koni i ludzi . . . . . § 132
Deklaracje kolorów . . . . . § 113

Dyskwalifikacja koni.

Dyskwalifikacja . . . . . §§ 150, 152 i 153
Koń zdyskwalifikowany (określenie) . . . . § 29
Konie zdyskwalifikowane w Polsce i zagranicą nie mają prawa biegać . . . . . § 28
Dyskwalifikacja konia posiadającego sfałszowany certyfikat i konia zastąpionego . . . . . § 32
Dyskwalifikacja konia który przyjął udział w zakładzie rozegranym bez zgody Zarządu lub sprzecznym z Prawidłami Wyścigowemi . . . . § 62
Nieważność meldunku konia zdyskwalifikowanego . § 70

Dyskwalifikacja osób.

Dyskwalifikacja . . . . . §§ 150, 152 i 153
Osoba zdyskwalifikowana (określenie) . . . § 29
Dyskwalifikacja osoby przedstawiającej sfałszowany certyfikat . . . . . § 32
Nieważność meldunku zrobionego przez osobę zdyskwalifikowaną lub w jej imieniu . . . . . § 70

Dystans.

Najkrótszy dystans wyścigu . . . . . § 40
Najkrótszy dystans w handicapie . . . . . § 40
Dystans na jakim winien się odbyć wyścig . . . § 95
Wyścig który się odbył na niewłaściwym dystansie . § 95
Unieważnienie wyścigu który się odbył na niewłaściwym dystansie . . . . . § 95

Dystansowe słupy.

Słupy dystansowe . . . . . § 100
Zdystansowanie konia który nie minął słupa dystansowego . . . . . § 100

Handicapy.

Rodzaje handicapów . . . . . § 46
Jakie konie mogą być handicapowane . . . . § 40
Konie nie handicapowane . . . . . § 46
Nadwagi i ulgi wagi nie mogą być stosowane w handicapach . . . . . § 47
Najkrótszy dystans w handicapie . . . . . § 40
Ogłoszone wagi do handicapu nie mogą być zmienione . . . . . § 47

Hodowcy.

Hodowcy (określenie) . . . . . § 109
Wysokość premjów dla hodowców . . . . . § 40
Premja dla hodowców zagranicznych . . . . § 40

Jazdy.

Jeźdźcy panowie . . . . . § 121
Żokeje, jeźdźcy i chłopcy . . . . . § 122
Licencje i pozwolenia na jazdy . . . . . § 119
Żokej będący równocześnie trenerem nie ma prawa jechać przeciw koniowi pozostającemu pod jego opieką . . . . . § 118
Dosiadanie koni obcych właścicieli przez zawodowców mających stałe posady . . . . . § 123
Wynagrodzenie za jazdy . . . . . § 124
Termin wypłaty należności za jazdy . . §§ 125, 128

Jeźdźcy p. Zawodowcy.

Jeźdźcy panowie.

Jeźdźcy panowie . . . . . § 121

Kary.

Kary, ogłoszenie ich i wykonanie . . . . . § 134
Kary nakładane przez Prezesa . . . . . § 140
Kary nakładane przez Komisarzy, Zarząd, Zebranie Stewardów . . . . . § 141
Nałożenie kary przed wniesieniem sprawy do wyższej instancji . . . . . § 142
Kary nakładane na właścicieli stajen i zarządzających stajniami . . . . . § 147
Kary nakładane na trenerów, starszych stajennych i służbę stajenną . . . . . § 148
Kary nakładane na żokejów, jeźdźców i chłopców stajennych . . . . . § 149
Zakaz brania udziału w wyścigach koni, stajni i stadnin . . . . . § 150
Wymiar kary, nakładanie kar oddzielnie lub łącznie . § 151
Spieszenie z koni obcych właścicieli, odbywanie kary, zakaz zajmowania się osobom zdyskwalifikowanym . . . . . § 152

Prawo Zarządu żądania wyjaśnień i dowodów dla uniknięcia możliwości obejścia kary dyscyplinarnej § 153
Za uczestniczenie lub meldowanie konia podlegającego skutkom wniesienia konia lub osoby na listę zastrzeżeń . . . . . § 136
Za wniesienie nieuzasadnionego protestu lub rozmyślne wniesienie bezpodstawnego protestu . . § 137
Za oszukaństwo lub próbę oszukaństwa . . . § 154
Za przekupstwo lub próbę przekupstwa z celem wywarcia wpływu na wynik wyścigu . . . . § 155
Za zepsucie konia, skaleczenie, głodzenie, okrutne obchodzenie się . . . . . § 156
Za samowolne opuszczenie miejsca . . . . § 157
Za niewypełnienie obowiązków i grubiaństwo, pijaństwo, grę i t. p. . . . . § 158
Za samowolne usunięcie ze służby, za niezapłacenie lub opóźnienie zapłacenia zasług i t. p. . . § 159
Za przyjęcie na służbę osób nie mających zwolnienia § 160
Za niewłaściwe zachowanie się w lokalach i na terenach Towarzystwa . . . . . § 161
Za obrazę członków Zarządu, Sędziów i urzędników Towarzystwa przy spełnianiu obowiązków służbowych . . . . . § 162
Za przeszkadzanie prawidłowości wyścigu . . . § 163
Za przyjmowanie udziału w wyścigu na torze nie uznanym . . . . . § 164
Kara na żokeja, jeźdźca, lub chłopca stajennego za niewypełnienie zobowiązania dosiadania konia, lub za dosiadanie bez odpowiedniego pozwolenia . . § 165
Za udział konia w wyścigu bez zachowania odpowiednich przepisów, za wycofanie konia w niewłaściwym czasie, za niewłaściwą wagę . . . § 166
Za opóźnienie do startu, nieposłuszeństwo na starcie, zmylenie toru . . . . . § 167
Za nieregularne lub podejrzane wyścigi konia . . § 168
Za uchybienie przepisom co do prawidłowości przebiegu wyścigu . . . . . § 169

Za udział w wyścigu konia, będącego pod wpływem pobudzających środków . . . . . § 170
Za używanie wzbronionych podków . . . . § 171
Za niedozwoloną grę . . . . . § 172
Kara za nieuzasadnione roszczenie pretensji o odszkodowanie za wypadki . . . . . § 173
Za uchybienie przepisom co do zawarcia spółek . . § 174
Za bieganie w niezadeklarowanych kolorach . . § 175
Za bieganie konia nie trenowanego przez osobę mającą na to prawo . . . . . § 176
Za naruszenie przepisów co do dosiadania koni . . § 177
Za niezachowanie przepisów co do deklaracji koni, zawiadamiania o ich chorobie, za niespełnianie rozporządzeń komisarzy . . . . . § 178
Wniesienie spraw odrazu do wyższych instancji . . § 179
Uznanie kar innych Towarzystwa na prawach wzajemności . . . . . § 180

Kolory p. Strój wyścigowy.

Konie importowane.

Konie zagraniczne . . . . . § 20
Dowody pochodzenia koni importowanych . . . § 13
Termin wniesienia do Polskich Ksiąg Stadnych koni importowanych . . . . . § 14
Waga dla koni zagranicznych . . . . . § 42
Nagrody dla koni wszystkich krajów i nagrody międzynarodowe . . . . . § 42

Konie pół krwi.

Do jakich Ksiąg Stadnych winny być wnoszone konie pół krwi . . . . . §§ 11 i 12
Prawo udziału w wyścigach koni wniesionych do Polskiej Księgi Stadnej koni pół krwi . . . . § 12

Konie wysokiej pół krwi nie mają prawa do ulgi wagi za swe pochodzenie . . . . . § 11
Ulga wagi dla koni pół krwi . . . . . § 12
Waga dla koni pół krwi w gonitwach międzynarodowych . . . . . § 42

Księgi stadne.

Jakie konie mogą być wniesione do P. S. B. . . § 10
Jakie konie winny być wniesione do dodatku do P. S. B. . . . . § 11
Konie zapisane do Polskiej Księgi Stadnej koni pół krwi . . . . . § 12
Deklaracje wniesienia konia do Polskich Ksiąg Stadnych . . . . . § 15
Termin wniesienia koni do Polskich Ksiąg Stadnych . § 17
Termin wniesienia do Polskich Ksiąg Stadnych koni importowanych . . . . . § 14
Konie krajowe . . . . . § 19
Konie zagraniczne . . . . . § 20

Książki służbowe.

Książki służbowe . . . . . § 126

Kwalifikacja koni do udziału w wyścigach.

Jakie konie mogą uczestniczyć w wyścigach płaskich . . . . . §§ 9, 12 i 18
Jakim warunkom winien odpowiadać koń który ma biegać . . . . . §§ 21, 27
Jakie konie nie mają prawa biegać . . . . §§ 25, 26
Jakie konie tracą prawo do udziału w wyścigach . § 28
Jakim koniom Komisarze mają prawo wzbronić udziału w wyścigach . . . . . §§ 29, 35
Konie zdystansowane i konie zdyskwalifikowane . § 29
Jakie konie uważane są za krajowe . . . . § 19
Jakie konie uważane są za zagraniczne . . . § 20

Dokumenty wymagane od koni które biegały zagranicą . . . . . § 21
Konie które nie biegały i konie które nie wygrały . § 22
Konie które biegały i konie które wygrały . . § 23
Ograniczenia dla koni które wygrały pewną sumę lub nagrodę pewnej wartości . . . . . § 50
Jak liczyć rok dla koni które w danym roku biegały lub nie biegały, wygrały lub nie wygrały . . § 24
Konie które wygrały jako niezadeklarowane . . § 39

Licencje i pozwolenia.

Licencje i pozwolenia . . . . . § 119

Manager.

Manager (określenie) . . . . . § 114
Deklarowanie pełnomocnictw na zarząd stajni . . § 114
Zakaz robienia zakładów przez managerów przeciw koniom będącym pod ich opieką lub na inne konie § 115

Maści koni.

Maści . . . . . §§ 16, 17

Meldunki.

Meldunek (określenie) . . . . . § 64
Kto ma prawo robić meldunki . . . . . § 76
Zmiany i poprawki w dokonanych meldunkach . . § 74
Termin i sposób robienia meldunków . . . . § 65
Jak należy robić wczesne meldunki . . . . § 65
Odpowiedzialność za meldunek konia należącego do dwóch lub więcej właścicieli . . . . . § 77
W jakich wypadkach ma prawo robić meldunki osoba która ustąpiła czasowo prawo do konia . . . § 77
Meldunki koni sprzedanych, wydzierżawionych lub ustąpionych . . . . . § 79

Obowiązek udowodnienia na żądanie Komisarzy prawa do meldowania . . . . . § 78
Co winien zawierać meldunek konia zrobiony przed urodzeniem . . . . . § 80
Co winien zawierać meldunek konia żyjącego . . § 80
Meldunek konia, co do którego złożono uprzednio szczegółową deklarację . . . . . § 80
Meldunki nieważne i meldunki które przestały być ważne . . . . . § 69
Jakie meldunki są nieważne . . . . . § 70
Jakie meldunki mogą być uznane za nieważne . . § 65
Jakie meldunki przestają być ważne . . . §§ 72, 81
Kiedy meldunek zrobiony przed urodzeniem się konia przestaje być ważnym . . . . . § 81
Opłata za meldunki . . . . . § 64
Opłata stawek i przepadków za meldunki nieważne . § 71
Opłaty za meldunki które przestały być ważne . . § 73
Nagrody z wczesnemi meldunkami i nagrody z meldunkami bezpośredniemi . . . . . § 43
Zdystansowanie konia którego meldunek jest nieważny lub przestał być ważny . . . . . § 69

Nagrody i premja.

Kategorje nagród . . . . . § 41
Podział nagród według wieku koni . . . . . § 44
Podział nagród według płci . . . . . § 45
Podział nagród pod względem warunków wagi . . § 46
Podział nagród według warunków specjalnych . . § 52
Nagrody dla koni krajowych . . . . . § 42
„ dla koni wszystkich krajów . . . . § 42
„ międzynarodowe . . . . . § 42
„ z wczesnemi meldunkami . . . . § 43
„ z bezpośredniemi meldunkami . . . § 43
„ Produce . . . . . § 53
„ otwarte . . . . . § 54
„ z ograniczeniami . . . . . § 55
„ sprzedażne i półsprzedażne . . . §§ 56—59

Nagrody imienne . . . . . § 60
„ ofiarowane . . . . . §§ 61; 63
„ Military . . . . . § 36
Wartość nagrody . . . . . § 49
Wysokość nagrody . . . . . § 49
Wysokość nagrody dla drugiego i trzeciego konia . § 40
Wysokość premjów dla hodowców . . . . § 40
Sumy wygrane nie na pierwszych miejscach nie są uważane za nagrody . . . . . § 48
Terminy w jakich winny być odebrane nagrody i premja . . . . . § 1
Wypłata premjów dla hodowców zagranicznych . . § 40
Wypłata nagród w wypadku wyścigu głowa w głowę . § 103
Przesunięcie nagród i premjów w razie zdystansowania konia który przyszedł na płatnym miejscu . § 29
Wstrzymanie wypłaty nagród i premjów za konia który biegał pod protestem . . . . . § 29
Wstrzymanie wypłaty nagród w wypadku poddania wydzielin konia analizie . . . . . § 106
Nagrody i premja wygrane między spornym wyścigiem a wydaniem ostatecznej decyzji . . . § 29

Nazwy koni.

Nazwy koni . . . . . § 67
Zmiana nazwy konia . . . . . § 68

Opłaty.

Za meldunki . . . . . § 64
Za meldunki nieważne . . . . . § 71
Za meldunki które przestały być ważne . . . § 73
Za konie kupione w nagrodach sprzedażnych . . § 59
Za zmianę nazwy konia . . . . . § 68
Za zmianę kolorów . . . . . § 113
Za licencje . . . . . § 119
Za siodłanie w stajni i niewyprowadzanie konia na paddock . . . . . § 86

Organ Urzędowy do Spraw Wyścigów Konnych.

Organ Urzędowy do Spraw Wyścigów Konnych . § 1
Ogłaszanie programów sezonowych . . . . § 40
Wyścig winien być rozegrany na dystansie ogłoszonym w urzędowym organie . . . . . § 95
Ogłaszanie zaświadczeń dotyczących koni, które biegały zagranicą . . . . . § 21
Ogłaszanie wydania i cofnięcia licencji lub pozwoleń § 119
Ogłaszanie wniesienia na listę zastrzeżeń . . . § 138
Ogłaszanie kolorów . . . . . § 113
Ogłoszenie podniesienia skali wagi . . . . str. 85

Prawidła Wyścigowe.

Prawidła Wyścigowe . . . . . §§ 1, 2 i 3

Premja p. Nagrody i premja.

Programy.

Programy sezonowe, dzienne i programy nagród z wczesnemi meldunkami . . . . . § 40

Przepadki p. Stawki i przepadki.

Protesty i skargi.

Kto ma prawo wnosić protesty i skargi . . . § 137
Jak należy wnosić protesty i skargi . . . . § 137
Terminy w jakich winny być wniesione protesty i skargi . . . . . § 138
Terminy w jakich winny być rozpatrzone protesty i skargi . . . . . § 139
Skargi na uchybienie warunkom umowy . . . § 129
Bieganie pod protestem . . . . . § 29
Wstrzymanie wypłaty nagród i premjów za konia który biegał pod protestem . . . . . § 29

Kara za wniesienie nieuzasadnionego protestu lub skargi . . . . . § 137
Kara za rozmyślne wniesienie bezpodstawnego protestu lub skargi . . . . . § 137

Sędziowie.

Sędzia handicaper . . . . . § 46
Sędzia u wagi . . . . . §§ 83—85
Sędzia u celownika . . . . . §§ 101, 102
Sędzia u startu . . . . . §§ 88, 90—93

Sprzedażne i półsprzedażne nagrody.

Nagrody sprzedażne i nagrody półsprzedażne . . § 56
Nieważność meldunku koni do nagrody sprzedażnej jeśli szacunek nie odpowiada warunkom nagrody . § 70
Koń którego szacunek w meldunku do nagrody sprzedażnej lub półsprzedażnej nie jest wskazany . § 82
Nadwagi i ulgi wagi przyznane jeźdźcom nie są stosowane w nagrodach sprzedażnych . . . § 47
Przepisy dotyczące sprzedawania koni po nagrodach sprzedażnych . . . . . § 57
Konie są sprzedawane bez gwarancji . . . . § 58
Wnoszenie opłat za konia kupionego . . . . § 59
Konie zdystansowane w nagrodach sprzedażnych . § 59
Konie które wygrały gonitwę półsprzedażną . . § 23

Starszy stajenny, p. Zawodowcy.

Start.

Sędzia u startu . . . . . §§ 88, 90—93
Bezapelacyjność decyzji startera . . . . . § 88
Numery u startu . . . . . § 89
Porządek koni u startu . . . . . § 90
Przepisy dotyczące startowania . . . §§ 91—93

Stawki i przepadki.

Stawka (określenie) . . . . . § 64
Maksymalna wysokość stawek i przepadków . . § 40
Kiedy winny być wpłacane stawki i przepadki . §§ 64, 66
Stawki i przepadki w nagrodach Produce . . . § 53
Wycofanie konia uwarunkowane wniesieniem przepadku lub przepadkiem i terminem . . . § 75
Zwrot stawek i przepadków w wyścigu który się odbył na niewłaściwym dystansie . . . . . § 95

Strój wyścigowy.

Przepisy dotyczące stroju wyścigowego . . . § 113
Kolory . . . . . § 113
Rejestracja kolorów akceptowanych . . . . § 113
Odróżnienie kolorów jeśli w wyścigu bierze udział więcej koni jednego właściciela . . . . § 113

Środki pobudzające.

Środki pobudzające . . . . . § 106
Zadawanie lekarstw w dniu wyścigu . . . . § 106
Wstrzymanie wypłaty nagród w wypadku poddania wydzielin konia analizie . . . . . § 106
Zdystansowanie konia który biegał pod wpływem środków pobudzających . . . . . § 34
Kara za użycie środków pobudzających lub danie lekarstwa w dniu wyścigu . . . . . § 170

Terminy.

Termin w jakim winien być wniesiony koń do Książki Stadnej . . . . . § 17
Termin w jakim winien być wniesiony koń importowany do Książki Stadnej . . . . . § 14
Termin w jakim winien być zrobiony meldunek . § 65
Termin w jakim winny być wpłacone stawki i przepadki . . . . . §§ 64, 66

Termin w jakim należy wnosić przepadki w nagrodzie Produce . . . . . § 53
Termin w jakim należy deklarować wycofanie konia . § 83
Termin w jakim winni być zważeni jeźdźcy . . § 83
Termin w jakim należy wnieść opłatę za konia kupionego po nagrodzie sprzedażnej . . . . . § 59
Termin w jakim winna być opłacona należność za jazdę . . . . . §§ 125, 128
Termin w jakim mogą się odbywać wyścigi w Polsce § 40
Termin od jakiego wolno rozgrywać gonitwy dla koni 2 letnich i dla koni 2 letnich i starszych . . § 44
Termin w jakim winny być odebrane nagrody i premja § 1
Termin w jakim należy wnosić zastrzeżenia . . § 135
Termin w jakim należy wnosić protesty lub skargi . § 138
Termin w jakim winny być rozpatrzone protesty i skargi . . . . . § 139
Termin w jakim winny być podane skargi do Zebr. Stewardów . . . . . § 143

Tożsamość koni.

Co jest uznawane za dowód tożsamości konia . . § 9
Kiedy i przez kogo powinny być sprawdzone dowody pochodzenia, tożsamość i wiek koni . . . § 9
Zdystansowanie konia posiadającego sfałszowany certyfikat . . . . . § 32

Trener, p. Zawodowcy.

Umowy.

Umowy dotyczące spółek . . . . . § 111
Deklarowanie umów między pracodawcami i pracownikami . . . . . § 127
Rozwiązywanie umów . . . . . § 129
Skargi na uchybienie warunkom umowy . . . § 129
Książki służbowe . . . . . § 126

Waga.

Skala wagi . . . . . str. 85
Kto jest odpowiedzialny za oznaczenie wagi . . § 84
Nadwagi i ulgi wagi . . . . . §§ 46, 47
Ulgi wagi za niebieganie, lub bieganie i niewygranie . § 47
Ulga wagi dla koni pół krwi . . . . . §§ 11, 12
Ulga wagi dla klaczy . . . . . § 37
Waga dla koni pół krwi w wyścigach międzynarodowych . . . . . § 42
Waga dla koni zagranicznych . . . . . § 42
Najniższa waga jaką koń może nieść w wyścigu . § 40
Obowiązki sędziego u wagi . . . . §§ 83, 84 i 85
Kiedy winni być zważeni jeźdźcy przed wyścigiem . § 83
Ważenie jeźdźców po wyścigu . . . . . § 104
Zdystansowanie konia za uchybienia dotyczące wagi i sposobu ważenia się jeźdźca . . . . §§ 84, 105

Waluty obce.

Sposób obliczania walut obcych . . . . . § 108

Wałachy.

Wałachy nie mogą uczestniczyć w gonitwach płaskich § 45
Udział wałachów w gonitwach płaskich military . § 36

Wiadomości Wyścigowe, p. Organ urzędowy do spraw wyścigów konnych.

Właściciele koni.

Właściciel konia (określenie) . . . . . § 110
Spółki właścicieli . . . . . § 111
Pseudonimy . . . . . § 112
Odpowiedzialność za meldunek konia należącego do dwóch lub więcej właścicieli . . . . . § 77
Zakaz robienia zakładów przez właścicieli przeciw swoim koniom lub na inne konie . . . . § 115

Wycofanie konia.

Wycofanie konia . . . . . § 75

Wyścig.

Rodzaje wyścigów . . . . . § 36
Walkowery . . . . . §§ 27, 39
Obowiązek chęci wygrania wyścigu i wyjeżdżania konia na wszystkie miejsca płatne . . . . § 38
Ile koni jednego właściciela ma prawo biegać w tym samym wyścigu . . . . . § 39
Deklarowanie którym koniem chce się wygrać wyścig § 39
Kiedy koń winien być przyprowadzony na plac wyścigowy przed wyścigiem . . . . . § 86
Kiedy koń winien wyjść na paddock . . . . § 86
Siodłanie w stajni i zwolnienie od wyprowadzenia na paddock . . . . . § 87
Galop próbny . . . . . § 87
Numery u startu . . . . . § 89
Porządek koni u startu . . . . . § 90
Start (p. również **Start**) . . . . . §§ 88—93
Jeździec winien znać tor na którym odbywa się wyścig . . . . . § 94
Przestrzeń na jakiej winien odbyć się wyścig . . § 95
Wyścig który się odbył na niewłaściwej przestrzeni . § 95
Zmiana jeźdźca po wyjściu do startu lub w czasie trwania wyścigu . . . . . § 98
Pomoc dla jeźdźca który spadł z konia i chce ponownie go dosiąść . . . . . § 99
Słupy dystansowe . . . . . § 100
Celownik . . . . . §§ 101, 102
Wyścig głowa w głowę . . . . . § 103
Zdystansowanie konia w związku z przebiegiem wyścigu . . . . . §§ 97, 100
Wyścigi ulegające unieważnieniu . . . . §§ 95, 96
Zakaz używania ostrych podków . . . §§ 107, 170
Odpowiedzialność za wypadki na wyścigach . . § 133

Zakłady prywatne.

Zakład prywatny między dwoma właścicielami . §§ 51, 62
Zakład prywatny między trzema i więcej właścicielami . . . . . §§ 51, 62

Zastrzeżenia i lista zastrzeżeń.

Zastrzeżenia i lista zastrzeżeń . . . §§ 135, 136
Zastrzeżenia Towarzystw zagranicznych . . . § 136
Termin w jakim winno być wniesione zastrzeżenie . § 135
Termin w jakim zastrzeżenie wnosi się na listę zastrzeżeń . . . . . § 136
Kara za zameldowanie konia podlegającego skutkom wniesienia na listę zastrzeżeń . . . . . § 136
Zdystansowanie konia który biegał lub był meldowany znajdując się na liście zastrzeżeń . . . § 136
Zdystansowanie konia stanowiącego własność osoby znajdującej się na liście zastrzeżeń, meldowanego, dosiadanego lub trenowanego przez taką osobę . § 136
Nieważność meldunku konia wniesionego na listę zastrzeżeń . . . . . § 70
Nieważność meldunku zrobionego przez osobę znajdującą się na liście zastrzeżeń lub w jej imieniu . § 70

Zawodowcy.

Osoby zajmujące się wyścigami jako rzemiosłem . § 116
Trenerzy, starsi stajenni i chłopcy stajenni (określenie) . . . . . § 120
Żokeje, jeźdźcy i chłopcy (określenie) . . . . § 122
Licencje i pozwolenia dla zawodowców . . . . § 119
Zakaz posiadania koni przez zawodowców . . . § 117
Zakaz robienia zakładów przez zawodowców . . § 117
Żokej będący jednocześnie trenerem nie ma prawa jechać przeciwko koniowi pozostającemu pod jego opieką . . . . . § 118

Dosiadanie koni obcych właścicieli przez zawodowców mających stałe posady . . . . § 123
Wynagrodzenia za jazdę . . . . §§ 124, 125, 128
Książki służbowe . . . . . § 126
Umowy między pracodawcami i pracownikami §§ 127, 129

Zdystansowane konie.

Określenie konia zdystansowanego . . . . § 29
Przesunięcie nagród i premjów w razie zdystansowania konia który przyszedł na płatnem miejscu . § 29
Konie zdystansowane w nagrodach sprzedażnych . § 59
Koń który nie miał prawa biegać . . . . §§ 21, 27
Koń co do którego uchybiono przepisom wniesienia do Ksiąg Stadnych . . . . . § 30
Koń który posiadał sfałszowany certyfikat . . § 32
Koń który został fałszywie zameldowany . . . § 32
Koń którego meldunek jest nieważny lub przestał być ważny . . . . . § 69
Koń który został zameldowany przez osobę nie mogącą dowieść swych praw do meldowania . . § 78
Koń który biegał, znajdując się na liście zastrzeżeń . § 136
Koń stanowiący własność osoby znajdującej się na liście zastrzeżeń . . . . . § 136
Koń meldowany, trenowany lub dosiadany przez osobę znajdującą się na liście zastrzeżeń . . . § 136
Koń który biegał zamiast innego . . . . . § 32
Koń który biegał pod wpływem środków pobudzających lub otrzymał w dzień wyścigu lekarstwo bez zezwolenia Prezesa . . . . . § 34
Koń który po wycofaniu przyjął udział w wyścigu . § 75
Koń który przyjął udział w wyścigu bez uprzedniego sprawdzenia wagi jeźdźca . . . . . § 84
Koń którego jeździec nie stawił się po wyścigu do wagi . . . . . § 105
Koń którego jeździec zsiadł nie dojechawszy do wagi lub nie osobiście go rozsiodłał . . . . . § 105

Koń który niósł wagę lżejszą aniżeli wymagały warunki wyścigu . . . . . § 105
Koń który niósł wagę lżejszą aniżeli ta, którą stwierdzono i ogłoszono przed wyścigiem . . . § 105
Koń który niósł wagę większą aniżeli ta którą stwierdzono i ogłoszono przed wyścigiem . . . § 105
Koń który opuścił szranki . . . . . § 33
Koń który nie przeszedł całego dystansu . . . § 33
Koń który przeszedł w inny chód niż galop . . § 33
Koń który przeszkodził innemu w wyścigu . . . § 97
Koń który nie minął słupa dystansowego . . . § 100
Koń który nie minął celownika w przeciągu pięciu minut po pierwszym koniu . . . . . § 100
Koń którego towarzysze stajni przyjmujący udział w tym samym wyścigu zostali zdystansowani . . . . . §§ 31, 105, 135

Zebranie Stewardów.

Zebranie Stewardów . . . . . § 3
Sprawy podlegające kompetencji Zebrania Stewardów . . . . . §§ 3, 4, 141, 143
Skład Zebrania Stewardów . . . . . § 5
Przepisy dotyczące mandatów Stewardów . . . § 6
Porządek obrad i ferowanie decyzji Zebrania Stewardów . . . . . § 7
Przepisy dotyczące formalności związanych z wnoszeniem spraw na Zebranie Stewardów i rozpatrywaniem tych spraw . . . . . §§ 8, 143
Decyzje Zebrania Stewardów są ostateczne . . § 146

Żokeje, p. Zawodowcy.

BIBLIOTEKA NARODOWA

Biblioteka Narodowa
Warszawa
30001026178064

BN
BIBLIOTEKA NARODOWA
550920